

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของครอบครัวในการส่งสมาชิกที่พิการเข้าสถานสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์” สรุปได้ตามหัวข้อต่อไปนี้

- 4.1 ข้อมูลพื้นฐานของครอบครัวคนพิการ
- 4.2 ปัจจัยด้านตัวคนพิการ
- 4.3 ปัจจัยด้านครอบครัวคนพิการ
- 4.4 ปัจจัยการสนับสนุนทางสังคม
- 4.5 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ
- 4.6 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ
- 4.7 ความคิดเห็นของนักสังคมสงเคราะห์ที่ปฏิบัติงานในสถานสงเคราะห์คนพิการ
- 4.8 กรณีศึกษา (Case Study)

4.1 ข้อมูลพื้นฐานครอบครัวคนพิการ

เพศ

กลุ่มตัวอย่างครอบครัวที่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ มีจำนวนทั้งสิ้น 120 คน เป็นหญิง 86 คน คิดเป็นร้อยละ 71.7 เป็นชาย 34 คน คิดเป็นร้อยละ 28.3 ส่วนกลุ่มตัวอย่างครอบครัวที่มาติดต่อขอรับบริการอื่น ๆ มีจำนวนทั้งสิ้น 100 คน เป็นหญิง 71 คน คิดเป็นร้อยละ 70.3 เป็นชาย 29 คน คิดเป็นร้อยละ 28.7

อายุ

อายุกลุ่มครอบครัวที่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 29.9 รองลงมามีอายุระหว่าง 41 - 50 ปี จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 19.1 โดยมีอายุเฉลี่ย 44 ปี กลุ่มครอบครัวที่มาติดต่อขอรับบริการอื่น ๆ ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31-40 ปีเช่นกัน จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 30.0 รองลงมามีอายุระหว่าง 41 - 50 ปี จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 29.0 โดยมีอายุเฉลี่ย 42 ปี

สถานภาพสมรส

กลุ่มครอบครัวที่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ ส่วนใหญ่ สมรสแล้ว จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 48.3 รองลงมาเป็นม่าย/หย่าร้าง จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 27.5 และเป็นโสด จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 23.3 ส่วนกลุ่มครอบครัวที่มาติดต่อขอรับบริการอื่นๆ ส่วนใหญ่ สมรสแล้วเช่นกัน จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 55.0 รองลงมาเป็นม่าย/หย่าร้าง จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 22.8 และเป็นโสด 21 คน คิดเป็นร้อยละ 21.0

การศึกษา

กลุ่มครอบครัวที่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ ส่วนใหญ่ จบการศึกษาระดับประถมศึกษา จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมาจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 13.3 ส่วนกลุ่มครอบครัวที่มาติดต่อขอรับบริการอื่นๆ ส่วนใหญ่ จบการศึกษาระดับประถมศึกษา จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 38.0 รองลงมาจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 22.0

อาชีพ

กลุ่มครอบครัวที่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ไม่ได้ประกอบอาชีพ จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 27.5 รองลงมาค้าขายหรือประกอบอาชีพส่วนตัว จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 22.5 ส่วนกลุ่มครอบครัวที่มาติดต่อขอรับบริการอื่นๆ ส่วนใหญ่ ไม่ได้ประกอบอาชีพ จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 31.0 รองลงมาค้าขายประกอบอาชีพส่วนตัว จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 24.0

รายได้

กลุ่มครอบครัวที่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ ส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำกว่า 3,000 บาท จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 49.1 รองลงามีรายได้ระหว่าง 3,001 – 5,000 บาท จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 16.6 โดยมีรายได้เฉลี่ย 7,589 ส่วนกลุ่มครอบครัวที่มาติดต่อขอรับบริการอื่นๆ ส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำกว่า 3,000 บาทเช่นกัน จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 34.0 รองลงามีรายได้ระหว่าง 3,001 ถึง 5,000 บาท จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 31.0 โดยมีรายได้เฉลี่ย 5,518 บาท

จำนวนสมาชิกในครอบครัว

กลุ่มครอบครัวที่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ ส่วนใหญ่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัว 4-6 คน จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 55.0 รองลงามีจำนวนสมาชิกครอบครัว 1 – 3 คน จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 35.8 โดยมีจำนวนสมาชิกในครอบครัว เฉลี่ย 4 คน ส่วนกลุ่มครอบครัวที่มาติดต่อขอรับบริการอื่นๆ ส่วนใหญ่มีสมาชิกครอบครัว 4 – 6 คน จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 55.0 รองลงามีสมาชิกครอบครัว 1 – 3 คน จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 25.0 โดยมีจำนวนสมาชิกในครอบครัวเฉลี่ย 5 คน

ลักษณะที่อยู่อาศัย

กลุ่มครอบครัวที่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ส่วนใหญ่มีลักษณะที่อยู่อาศัยเป็นบ้านของตนเอง จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 48.3 รองลงมาเป็นบ้านเช่า จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 29.2 ส่วนกลุ่มครอบครัวที่มาติดต่อขอรับบริการอื่นๆ ส่วนใหญ่มีบ้านเป็นของตนเองเช่นกัน จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 54.0 รองลงมาเป็นบ้านเช่า จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 28.0

ลักษณะครอบครัว

กลุ่มครอบครัวที่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ส่วนใหญ่ เป็นครอบครัวเดี่ยวจำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 75.8 เป็นครอบครัวชาย 29 คน คิดเป็นร้อยละ 24.2 ส่วนกลุ่มครอบครัวที่มาติดต่อขอรับบริการอื่นๆ ส่วนใหญ่เป็นครอบครัวเดี่ยวเช่นกัน จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 72.0 และเป็นครอบครัวชาย จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 28.0 (ตารางที่ 4.1)

ตารางที่ 4.1
ข้อมูลพื้นฐานของครอบครัวคนพิการ

ข้อมูล	จำนวนครอบครัวที่ส่ง คนพิการเข้าสถานสงเคราะห์		จำนวนครอบครัวที่มา ติดต่อขอรับบริการอื่น ๆ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ				
ชาย	34	28.3	29	29.0
หญิง	86	71.7	71	71.0
รวม	120	100.0	100	100.0
อายุ				
ต่ำกว่า 20 ปี	3	2.5	4	4.0
21 – 30 ปี	14	14.1	15	15.0
31 – 40 ปี	36	29.9	30	30.0
41 – 50 ปี	23	19.1	29	29.0
51 – 60 ปี	18	15.2	18	18.0
60 ปีขึ้นไป	21	17.4	8	8.0
รวม	120	100.0	100	100.0
\bar{X}	44		42	

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูล	จำนวนครอบครัวที่ส่ง คนพิการเข้าสถานสงเคราะห์		จำนวนครอบครัวที่มา ติดต่อขอรับบริการอื่น ๆ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
สถานภาพสมรส				
โสด	29	24.2	22	22.0
สมรส	58	48.3	55	55.0
ม่าย/หย่าร้าง	33	27.5	23	23.0
รวม	120	100.0	100	100.0
การศึกษา				
ไม่ได้รับการศึกษา	14	11.7	13	15.0
ประถมศึกษา	60	50.0	38	38.0
มัธยมศึกษาตอนต้น	16	13.3	14	14.0
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	9	7.5	22	22.0
อนุปริญญา/ปวส.	9	7.5	5	5.0
ปริญญาตรี	10	8.3	6	6.0
สูงกว่าปริญญาตรี	2	1.7	-	-
รวม	120	100.0	100	100.0
อาชีพ				
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	33	27.5	31	31.0
รับราชการ/พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	13	10.8	6	6.0
พนักงานบริษัทเอกชน	9	7.5	12	12.0
ค้าขาย/ประกอบอาชีพส่วนตัว	27	22.5	24	24.0
เกษตรกร	5	4.2	2	2.0
อื่น ๆ	33	27.5	25	25.0
รวม	120	100.0	100	100.0

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูล	จำนวนครอบครัวที่ส่ง กนพิการเข้าสถานสงเคราะห์		จำนวนครอบครัวที่มา ติดต่อขอรับบริการอื่น ๆ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รายได้ครอบครัว				
ต่ำกว่า 3,000 บาท	59	49.1	34	34.0
3,001 – 5,000 บาท	20	16.6	31	31.0
5,001 – 7,000 บาท	9	7.4	16	16.0
7,001 – 10,000 บาท	15	12.5	10	10.0
10,000 บาทขึ้นไป	17	14.1	9	9.0
รวม	120	100.0	100	100.0
\bar{X}	7,589		5,518	
จำนวนสมาชิกในครอบครัว				
1 – 3 คน	43	35.8	25	25.0
4 – 6 คน	66	55.0	55	55.0
7 – 10 คน	9	7.5	18	18.0
10 คนขึ้นไป	2	1.6	2	2.0
รวม	120	100.0	100	100.0
\bar{X}	4		5	
ลักษณะที่อยู่อาศัย				
บ้านของตนเอง/บิดามารดา	58	48.3	54	54.0
บ้านเช่า	35	29.2	28	28.0
บ้านญาติ	10	8.3	7	7.0
อื่น ๆ	17	14.2	11	11.0
รวม	120	100.0	100	100.0
ลักษณะครอบครัว				
ครอบครัวเดี่ยว	91	75.8	72	72.0
ครอบครัวขยาย	29	24.2	28	28.0
รวม	120	100.0	100	100.0

4.2 ปัจจัยด้านตัวคนพิการในครอบครัว

เพศ

คนพิการในครอบครัวที่ถูกส่งเข้าสถานสงเคราะห์ ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 54.2 เป็นชาย 55 คน คิดเป็นร้อยละ 45.8 และคนพิการในครอบครัวที่มาติดต่อขอรับบริการอื่น ๆ ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 52.0 เป็นหญิง 48 คน คิดเป็นร้อยละ 48.0

อายุ

คนพิการในครอบครัวที่ถูกส่งเข้าสถานสงเคราะห์ มีอายุต่ำกว่า 18 ปี มากที่สุดจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 31.7 รองลงมามีอายุมากกว่า 59 ปี จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 18.2 โดยมีอายุเฉลี่ย 35 ปี และคนพิการในครอบครัวที่มาติดต่อขอรับบริการอื่น ๆ ส่วนใหญ่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีมากที่สุดเช่นกัน คือ 38 คน คิดเป็นร้อยละ 38.0 รองลงมามีอายุมากกว่า 59 ปี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 20 โดยมีอายุเฉลี่ย 31 ปี

ชนิดของความพิการ

คนพิการในครอบครัวที่ถูกส่งเข้าสถานสงเคราะห์ ส่วนใหญ่พิการภายหลัง จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 52.5 รองลงมา พิการตั้งแต่กำเนิดจำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 47.5 ในขณะที่คนพิการในครอบครัวที่มาติดต่อขอรับบริการอื่น ๆ ส่วนใหญ่พิการตั้งแต่กำเนิด จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 63.0 และพิการภายหลัง จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 37.0

ประเภทของความพิการ

คนพิการในครอบครัวที่ถูกส่งเข้าสถานสงเคราะห์ มีความพิการทางสติปัญญาหรือการเรียนรู้ มากที่สุดจำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 29.2 รองลงมาพิการทางกายหรือการเคลื่อนไหว จำนวนเท่ากับคนพิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม คือ 28 คน คิดเป็นร้อยละ 23.3 ส่วนคนพิการในครอบครัวที่มาติดต่อขอรับบริการอื่น ๆ มีความพิการทางกายหรือการเคลื่อนไหว มากที่สุดจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 42.0 รองลงมาพิการซ้ำซ้อน จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 26.0

ระดับความพิการ

คนพิการในครอบครัวที่ถูกส่งเข้าสถานสงเคราะห์ ส่วนใหญ่มีความพิการระดับ 3 จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 38.3 รองลงมาพิการระดับ 5 จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 26.7 ส่วนคนพิการในครอบครัวที่มาติดต่อขอรับบริการอื่น ๆ ส่วนใหญ่มีความพิการระดับ 5 จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 44.0 รองลงมามีความพิการระดับ 3 จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 27.0

ความสามารถในการช่วยเหลือตนเองของคนพิการในครอบครัว

คนพิการในครอบครัวที่ถูกส่งเข้าสถานสงเคราะห์ส่วนใหญ่ช่วยเหลือตนเองได้น้อย มีจำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 34.2 รองลงมาช่วยเหลือตนเองได้ปานกลาง จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 31.7 ส่วนคนพิการในครอบครัวที่มาติดต่อขอรับบริการอื่น ๆ ส่วนใหญ่ช่วยเหลือตนเองด้านอื่นๆ คือ ไม่ได้เลย จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 32.0 รองลงมาช่วยเหลือตนเองได้ปานกลาง จำนวน 31 คน คิดเป็น ร้อยละ 31.0

ความสัมพันธ์ของคนพิการกับสมาชิกของครอบครัว

คนพิการในครอบครัวที่ถูกส่งเข้าสถานสงเคราะห์ ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์เป็นบุตร/หลาน จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 34.2 รองลงมาเป็นญาติพี่น้อง จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 31.7 ส่วนคนพิการในครอบครัวที่มาติดต่อขอรับบริการอื่น ๆ ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์เป็นบุตร/หลานเช่นกัน จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 52.0 รองลงมาเป็นบิดา/มารดา และเป็นญาติพี่น้อง จำนวนเท่ากันคืออย่างละ 17 คน คิดเป็นร้อยละ 17.0

การรับรู้การเข้าอยู่ในสถานสงเคราะห์ของคนพิการในครอบครัว

คนพิการในครอบครัวที่ถูกส่งเข้าสถานสงเคราะห์ ส่วนใหญ่ไม่เคยรับรู้เรื่องการเข้าอยู่ในสถานสงเคราะห์ จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 59.2 และเคยรับรู้จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 40.8 และคนพิการในครอบครัวที่มาติดต่อขอรับบริการอื่นๆ ส่วนใหญ่ไม่เคยรับรู้เรื่องการเข้าอยู่ในสถานสงเคราะห์เช่นกัน จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 83.0 และเคยรับรู้เรื่องนี้จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 17.0

ความรู้สึกลหลังจากทราบว่าถูกส่งตัวไปอยู่สถานสงเคราะห์

คนพิการในครอบครัวที่ถูกส่งเข้าสถานสงเคราะห์ส่วนใหญ่รู้สึกเฉยๆ เมื่อทราบว่าถูกส่งตัวเข้าไปอยู่ในสถานสงเคราะห์ จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 35.0 รองลงมารู้สึกพอใจ จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 24.2 ส่วนคนพิการในครอบครัวที่มาติดต่อขอรับบริการอื่นๆ ส่วนใหญ่รู้สึกไม่พอใจ ถ้าจะต้องเข้าไปอยู่ในสถานสงเคราะห์ จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 30.0 รองลงมารู้สึกเฉยๆ จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 17.0

การแสดงอาการของคนพิการกรณีไม่พอใจเมื่อทราบว่าถูกส่งตัวเข้าสถานสงเคราะห์

กรณีที่ไม่พอใจคนพิการในครอบครัวที่ถูกส่งเข้าสถานสงเคราะห์จะเสียใจและแสดงอาการก้าวร้าวในจำนวนใกล้เคียงกันคือ 8 คน และ 7 คน คิดเป็นร้อยละ 6.7 และ 5.8 ตามลำดับ ส่วนคนพิการในครอบครัวที่มาติดต่อขอรับบริการอื่น ๆ ส่วนใหญ่เสียใจ จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 22.0 และแสดงอาการก้าวร้าว 8 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0 (ตารางที่ 4.2)

ตารางที่ 4.2
ปัจจัยด้านตัวคนพิการในครอบครัว

ข้อมูล	คนพิการจากครอบครัวที่ส่ง เข้าสถานสงเคราะห์		คนพิการจากครอบครัวที่มา ติดต่อขอรับบริการอื่น ๆ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ				
ชาย	55	45.8	52	52.0
หญิง	65	54.2	48	48.0
รวม	120	100.0	100	100.0
อายุ				
ต่ำกว่า 18 ปี	38	31.7	38	38.0
19 – 28 ปี	13	10.8	13	13.0
29 – 38 ปี	15	12.5	5	5.0
39 – 48 ปี	17	14.2	9	9.0
49 – 58 ปี	15	12.5	8	8.0
59 ปีขึ้นไป	22	18.2	20	20.0
รวม	120	100.0	100	100.0
ชนิดความพิการ				
พิการตั้งแต่กำเนิด	57	47.5	63	63.0
พิการภายหลัง	63	52.5	37	37.0
รวม	120	100.0	100	100.0
ประเภทความพิการ				
พิการทางการมองเห็น	3	2.5	6	6.0
พิการทางกาย/การเคลื่อนไหว	28	23.3	42	42.0
พิการทางการได้ยิน/สื่อความหมาย	6	5.0	8	8.0
พิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม	28	23.3	3	3.0
พิการทางสติปัญญา/การเรียนรู้	35	29.2	15	15.0
พิการซ้ำซ้อน	20	16.7	26	26.0
รวม	120	100.0	100	100.0

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ข้อมูล	คนพิการจากครอบครัวที่ส่ง เข้าสถานสงเคราะห์		คนพิการจากครอบครัวที่มา ติดต่อขอรับบริการอื่น ๆ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระดับความพิการ				
ระดับ 1	6	5.0	0	0
ระดับ 2	8	6.7	2	2.0
ระดับ 3	46	38.3	27	27.0
ระดับ 4	28	23.3	26	26.0
ระดับ 5	32	26.7	45	45.0
รวม	120	100.0	100	100.0
ความสามารถช่วยเหลือตนเอง				
มาก	23	19.2	10	10.0
ปานกลาง	38	31.7	31	31.0
น้อย	41	34.2	27	27.0
อื่น (ไม่ได้เลย)	18	15.0	32	32.0
รวม	120	100.0	100	100.0
ความสัมพันธ์ของคนพิการ				
บิดา/มารดา	22	18.3	17	17.0
สามี/ภรรยา	5	4.2	9	9.0
ญาติพี่น้อง	38	31.7	17	17.0
บุตรหลาน	41	34.2	52	52.0
อื่นๆ	12	10.0	5	5.0
ไม่ตอบ	1	0.8	0	0
รวม	119	100.0	100	100
การรับรู้การเข้าอยู่สถานสงเคราะห์				
เคย	49	40.8	17	17.0
ไม่เคย	71	59.2	83	83.0
รวม	120	100.0	100	100.0

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ข้อมูล	คนพิการจากครอบครัวที่ส่ง เข้าสถานสงเคราะห์		คนพิการจากครอบครัวที่มา ติดต่อขอรับบริการอื่น ๆ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ความรู้สึกหลังจากทราบว่าจะถูกส่ง ตัวไปอยู่สถานสงเคราะห์				
เลข ๆ	42	35.0	17	17.0
พอใจ	29	24.2	6	6.0
ไม่พอใจ	15	12.5	30	30.0
อื่น ๆ (ไม่รู้สีกใดๆ เลข)	18	15.0	47	47
ไม่ตอบ	16	13.3	-	-
รวม	104	100.0	100	100.0
อาการที่แสดง				
เสียใจ	8	6.7	22	22.0
ก้าวร้าว	7	5.8	8	8.0
รวม	15	100.0	30	100.0
N	120		100	

4.3 ปัจจัยด้านครอบครัวของคนพิการ

ปัจจัยด้านครอบครัว คือ การรับบริการ/หรือไม่เคยรับบริการความช่วยเหลือสวัสดิการของรัฐ เนื่องจากมีคนพิการอยู่ในครอบครัว ประกอบด้วยสิทธิประโยชน์ที่ครอบครัวได้รับ ความสัมพันธ์กับสมาชิกที่พิการ ความรู้สึกว่าคุณพิการเป็นภาระ และความต้องการให้คนพิการได้รับความสะดวกสบาย โดยสามารถสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้ คือ

4.3.1 การรับบริการ/ไม่เคยรับบริการความช่วยเหลือด้านสวัสดิการของรัฐ

ครอบครัวที่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ส่วนใหญ่ไม่เคยได้รับการและความช่วยเหลือสวัสดิการของรัฐ จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5 และเคยได้รับความช่วยเหลือ จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5 ส่วนครอบครัวคนพิการที่มาขอรับบริการอื่น ๆ ส่วนใหญ่เคยได้รับการและความช่วยเหลือสวัสดิการจากรัฐ จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 61.0 และไม่เคยได้รับการหรือความช่วยเหลือ จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 39.0 (ตารางที่ 4.3)

ตารางที่ 4.3

การรับบริการและความช่วยเหลือจากรัฐ

ข้อมูล	คนพิการจากครอบครัวที่ส่งเข้า สถานสงเคราะห์		คนพิการจากครอบครัวที่มา ติดต่อขอรับบริการอื่น ๆ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ เคย	75	62.5	39	39.0
เคย	45	37.5	61	61.0
รวม	120	100.0	100	100.0

4.3.2 สิทธิประโยชน์ที่ครอบครัวได้รับ

ในกลุ่มครอบครัวที่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ ได้รับสิทธิประโยชน์ในด้านการรับบริการตรวจรักษาเมื่อนำผู้พิการ ไปพบแพทย์ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 2.86 และมีค่าเฉลี่ยโดยรวม 2.53 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.10 ส่วนครอบครัวคนพิการที่ไปขอรับบริการอื่น ๆ การได้รับสิทธิประโยชน์ในเรื่องนี้ในระดับปานกลางเช่นกัน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.16 และมีค่าเฉลี่ยโดยรวม 2.74 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.13 (ตารางที่ 4.4)

ตารางที่ 4.4

สิทธิประโยชน์ที่ครอบครัวได้รับ

ข้อมูล	คนพิการจากครอบครัว ที่ส่งเข้าสถานสงเคราะห์		คนพิการจากครอบครัว ที่มาขอรับบริการอื่น ๆ	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
1. สถานบริการสาธารณสุขให้บริการดูแลรักษา คนพิการ ในครอบครัวท่าน	2.51	1.14	2.56	1.08
2. ท่านได้รับคำปรึกษาแนะนำ เกี่ยวกับการดูแลสุขภาพและ การดำเนินชีวิต ในสังคมของคนพิการจากเจ้าหน้าที่	2.73	1.00	2.63	1.13
3. ท่านได้รับบริการตรวจรักษาเมื่อนำผู้พิการ ไปพบแพทย์	2.86	1.03	3.16	.94
4. ท่านเคยได้รับเงินสงเคราะห์เงิน เบี้ยยังชีพสำหรับ คนพิการและกายอุปกรณ์	2.17	1.21	2.69	1.19
5. คนพิการในครอบครัวของท่าน ได้รับการรักษาพยาบาล ด้วยสิทธิพิเศษ	2.37	1.13	2.69	1.33
ค่าเฉลี่ยรวม	2.53	1.10	2.74	1.13

4.3.3 ความสัมพันธ์กับสมาชิกที่พิการ

ครอบครัวที่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ พบว่า ในแต่ละวันจะมีโอกาสรับประทานอาหารร่วมกับสมาชิกที่พิการในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 2.90 และมีค่าเฉลี่ยโดยรวม 2.47 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน คือ 1.16 ส่วนครอบครัวคนพิการที่ไปขอรับบริการอื่นๆ นั้น ในแต่ละวันจะมีโอกาสพูดคุยหยอกล้อ เล่นกับคนพิการในระดับมาก ค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.73 และมีค่าเฉลี่ยโดยรวม 3.18 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน คือ 1.25 (ตารางที่ 4.5)

ตารางที่ 4.5
ความสัมพันธ์กับสมาชิกที่พิการ

ข้อมูล	ครอบครัวคนพิการที่ ส่งเข้าสถานสงเคราะห์		ครอบครัวคนพิการที่มา ขอรับบริการอื่น ๆ	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
1. ในแต่ละวันครอบครัวของท่านมีโอกาสได้พูดคุย หยอกล้อ เล่นกับคนพิการ	2.85	1.19	3.73	1.08
2. ในแต่ละวันสมาชิกครอบครัวมีโอกาสได้รับ ประทานอาหารร่วมกับสมาชิกที่พิการ	2.90	1.26	3.59	1.36
3. ครอบครัวของท่านมักมีเวลาทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับคนพิการ เช่น ทำกับข้าว ปลูกต้นไม้ ฯลฯ	2.01	1.04	2.68	1.20
4. สมาชิกแต่ละคนช่วยเหลือและทำงานแทนโดย ไม่ถือว่าคนพิการเป็นภาระ	2.51	1.12	3.29	1.27
5. ท่านเคยพานำคนพิการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม กับเพื่อนบ้าน ชุมชน เมื่อมีโอกาส เช่น ทำบุญบ้าน งานแต่งงาน ฯลฯ	2.09	1.19	2.63	1.34
ค่าเฉลี่ยรวม	2.47	1.16	3.18	1.25

4.3.4 ทักษะคติของครอบครัวต่อคนพิการ

ครอบครัวที่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ส่วนมาก มีทัศนคติว่า คนพิการจำเป็นต้องได้รับการศึกษาหรือฟื้นฟูสมรรถภาพในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.48 มีค่าเฉลี่ยโดยรวม 3.19 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.28 และครอบครัวคนพิการที่ไปขอรับบริการอื่นๆ มีทัศนคติว่า คนพิการจำเป็นต้องได้รับการศึกษาหรือฟื้นฟูสมรรถภาพในระดับสูงเช่นกัน มีค่าเฉลี่ยสูงเท่ากับ 4.01 และมีค่าเฉลี่ยโดยรวม 3.18 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.19 (ตารางที่ 4.6)

ตารางที่ 4.6

ทัศนคติของครอบครัวต่อคนพิการ

ข้อมูล	ครอบครัวที่ส่งคนพิการ เข้าสถานสงเคราะห์		ครอบครัวคนพิการ ที่มาขอรับบริการอื่นๆ	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
1. ท่านคิดว่าคนพิการ ไม่สามารถฟื้นฟูพัฒนา ช่วยเหลือตนเองได้ต้องมีคนคอยดูแลตลอดเวลา	3.43	1.23	3.22	1.42
2. ท่านคิดว่าสมาชิกในครอบครัวที่พิการ ไม่สามารถ อยู่ในสังคมได้ด้วยตนเอง	3.21	1.35	2.92	1.32
3. การมีคนพิการอยู่ในครอบครัว สร้างความอึดอัด ให้สมาชิกในครอบครัว	2.81	1.25	2.06	1.11
4. ท่านยอมรับได้กับสภาพจิตใจ และอารมณ์ของ คนพิการที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน	3.04	1.13	3.69	.98
5. ท่านคิดว่าคนพิการจำเป็นต้องได้รับการศึกษาหรือ ฟื้นฟูสมรรถภาพ	3.48	1.46	4.01	1.13
ค่าเฉลี่ยรวม	3.19	1.28	3.18	1.19

4.3.5 ทักษะคติของครอบครัวต่อสถานสงเคราะห์

ครอบครัวที่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ มีทัศนคติว่า รัฐบาลมีหน้าที่ต้องดูแลช่วยเหลือคนพิการในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.14 โดยมีค่าเฉลี่ยรวม 3.94 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.05 และครอบครัวคนพิการที่ไปขอรับบริการอื่นๆ คิดว่ารัฐบาลมีหน้าที่ต้องดูแลช่วยเหลือคนพิการในระดับมากเช่นกัน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.01 และมีค่าเฉลี่ยรวม 3.17 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.06 (ตารางที่ 4.7)

ตารางที่ 4.7

ทัศนคติของครอบครัวต่อสถานสงเคราะห์

ข้อมูล	ครอบครัวที่ส่งคนพิการ เข้าสถานสงเคราะห์		ครอบครัวคนพิการ ที่มาขอรับบริการอื่นๆ	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
1. ท่านคิดว่ารัฐบาลมีหน้าที่ต้องดูแลช่วยเหลือคนพิการ	4.14	.94	4.10	.92
2. ท่านคิดว่าคนพิการอยู่ในสถานสงเคราะห์จะได้รับการดูแลที่ดีกว่าที่บ้าน	3.84	1.11	2.66	1.11
3. ท่านคิดว่าในสถานสงเคราะห์จะมีคนดูแลอำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการมากกว่าอยู่ที่บ้าน	3.73	1.11	2.72	1.08
4. ท่านคิดว่าคนพิการอยู่ในสถานสงเคราะห์จะได้รับการศึกษาและฝึกอาชีพมากกว่าอยู่ที่บ้าน	3.98	.99	3.63	1.04
5. ท่านคิดว่าคนพิการจะชอบสถานสงเคราะห์เพราะมีเพื่อนที่เป็นคนพิการด้วยกัน	3.53	1.12	2.74	1.16
ค่าเฉลี่ยรวม	3.94	1.05	3.17	1.06

4.3.6 ความรู้สึกว่าคุณพิการเป็นภาระ

ครอบครัวที่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ พบว่า สมาชิกในครอบครัวต้องคอยดูแลคนพิการ ทำให้ไม่สามารถออกไปประกอบอาชีพได้ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.71 มีค่าเฉลี่ยโดยรวม 3.07 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.19 และ ส่วนครอบครัวคนพิการที่ไปขอรับบริการอื่น ๆ ส่วนใหญ่คิดว่าจะต้องคอยปรับสภาพสิ่งแวดล้อมภายในบ้านให้เอื้ออำนวยต่อสภาพความพิการในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.15 มีค่าเฉลี่ยโดยรวม 2.84 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.19 (ตารางที่ 4.8)

ตารางที่ 4.8

ความรู้สึกว่าคุณพิการเป็นภาระ

ข้อมูล	ครอบครัวที่ส่งคนพิการ เข้าสถานสงเคราะห์		ครอบครัวคนพิการที่มาขอ รับบริการอื่น ๆ	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
1. ท่านรู้สึกว่าการมีคนพิการอยู่ในครอบครัว ทำให้ต้องเสียค่าใช้จ่ายด้านต่างๆ มากขึ้น	3.08	1.13	2.91	1.11
2. สมาชิกในครอบครัวต้องคอยดูแลคนพิการ ทำให้ไม่สามารถออกไปประกอบอาชีพได้	3.71	1.20	3.09	1.36
3. ท่านรู้สึกเบื่อและรำคาญที่ต้องช่วยเหลือ คนพิการในกิจวัตรประจำวัน	2.53	1.10	2.23	1.00
4. ท่านรู้สึกเป็นกังวลที่ต้องดูแลคนพิการที่ เจ็บป่วยบ่อย ๆ	3.01	1.28	2.84	1.24
5. ท่านรู้สึกว่า จะต้องคอยปรับสภาพสิ่งแวดล้อม ภายในบ้านเอื้ออำนวยต่อสภาพความพิการ	3.01	1.23	3.15	1.22
ค่าเฉลี่ยรวม	3.07	1.19	2.84	1.19

4.3.7 ความต้องการให้คนพิการได้รับความสะดวกสบาย

ครอบครัวที่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ ต้องการให้คนพิการได้รับการฟื้นฟูสภาพ บำบัดในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.09 มีค่าเฉลี่ยโดยรวม 4.76 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.55 ส่วนครอบครัวคนพิการที่ไปขอรับบริการอื่น ๆ พบว่า ต้องการให้คนพิการสามารถพัฒนา ศักยภาพช่วยเหลือตนเองได้ หรือประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.88 มีค่าเฉลี่ยโดยรวม 4.13 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.39 (ตารางที่ 4.9)

ตารางที่ 4.9
ความต้องการให้คนพิการได้รับความสะดวกสบาย

ข้อมูล	ครอบครัวที่ส่งคนพิการ เข้าสถานสงเคราะห์		ครอบครัวคนพิการที่มา ขอรับบริการอื่น ๆ	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
1. ท่านต้องการให้มีผู้ช่วยเหลือคนพิการ ในกิจวัตรประจำวัน	3.78	1.15	3.33	1.20
2. ท่านต้องการให้มีการดูแลสุขภาพคนพิการอย่างสม่ำเสมอ	4.01	1.02	3.83	1.00
3. ท่านต้องการให้คนพิการ ได้รับการฟื้นฟูสภาพ บำบัด	4.09	1.15	3.85	1.23
4. ท่านต้องการให้คนพิการ ได้มีเพื่อนกลุ่มสังคมที่เป็นคนพิการเหมือนกัน	3.88	1.11	3.38	1.13
5. ท่านต้องการให้คนพิการสามารถพัฒนาศักยภาพช่วยเหลือตนเองได้หรือประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้	4.00	1.16	3.88	1.22
6. ท่านหรือสมาชิกบางคนในครอบครัวต้องการให้คนพิการมีที่อยู่ที่เหมาะสม เช่น สถานสงเคราะห์คนพิการ ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพฯ	4.03	2.14	2.40	1.18
ค่าเฉลี่ยรวม	4.76	1.55	4.13	1.39

สรุปค่าเฉลี่ยโดยรวมปัจจัยด้านครอบครัว มีดังนี้คือ

สำหรับครอบครัวที่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ พบว่า ด้านความต้องการให้คนพิการได้รับความสะดวกสบายในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยโดยรวมสูงสุดเท่ากับ 4.76 รองลงมาคือด้านทัศนคติของครอบครัวต่อสถานสงเคราะห์ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยโดยรวมสูงสุดเท่ากับ 3.94 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.55 และ 1.05 ตามลำดับ และครอบครัวคนพิการที่ไปขอรับบริการอื่น ๆ พบว่า ด้านความต้องการให้คนพิการได้รับความสะดวกสบายในระดับมากเช่นกัน มีค่าเฉลี่ยโดยรวมสูงสุดเท่ากับ 4.13 รองลงมาคือ ด้านทัศนคติของครอบครัวคนพิการและด้านความสัมพันธ์กับสมาชิกที่พิการในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยโดยรวมสูงสุดเท่ากับ 3.18 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.39, 1.25 และ 1.19 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.10)

ตารางที่ 4.10
ค่าเฉลี่ยโดยรวมปัจจัยด้านครอบครัว

ข้อมูล	ครอบครัวที่ส่งคนพิการ เข้าสถานสงเคราะห์		ครอบครัวคนพิการที่มา ขอรับบริการอื่น ๆ	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
1. ด้านสิทธิประโยชน์ที่ครอบครัวได้รับ	2.52	1.10	2.74	1.13
2. ด้านความสัมพันธ์กับสมาชิกที่พิการ	2.47	1.16	3.18	1.25
3. ด้านทัศนคติของครอบครัวคนพิการ	3.19	1.28	3.18	1.19
4. ด้านทัศนคติของครอบครัวต่อสถานสงเคราะห์	3.94	1.05	3.17	1.06
5. ด้านความรู้สึกว่าคนพิการเป็นภาระ	3.07	1.19	2.84	1.19
6. ด้านความต้องการให้คนพิการได้รับความสะดวก สบาย	4.76	1.55	4.13	1.39

4.4 ปัจจัยการสนับสนุนทางสังคม

ปัจจัยการสนับสนุนทางสังคม ซึ่งประกอบด้วย การได้รับข้อมูลข่าวสาร การยอมรับของสังคมภายนอก การได้เข้ากลุ่มหรือเป็นสมาชิกกลุ่ม การได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้าน ชุมชน และรัฐ การได้รับคำแนะนำจากชุมชน / นักสังคมสงเคราะห์ เป็นต้น ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้คือ

4.4.1. การได้รับข้อมูลข่าวสาร

สำหรับครอบครัวที่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ พบว่า ได้รับความรู้ข่าวสารเกี่ยวกับคนพิการอย่างเพียงพอจากโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ และสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 2.55 และมีค่าเฉลี่ยโดยรวม 2.21 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.95 และครอบครัวคนพิการที่ไปขอรับบริการอื่นๆ พบว่า ได้รับความรู้ข่าวสารเกี่ยวกับคนพิการอย่างเพียงพอจากโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ และสื่อสิ่งพิมพ์อยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 2.83 และมีค่าเฉลี่ยโดยรวม 1.05 (ตารางที่ 4.11)

ตารางที่ 4.11

การได้รับข้อมูลข่าวสาร

ข้อมูล	ครอบครัวที่ส่งคนพิการ เข้าสถานสงเคราะห์		ครอบครัวคนพิการที่มา ขอรับบริการอื่นๆ	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
1. ท่านได้รับข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อคนพิการ หรือเหตุการณ์สำคัญจากเพื่อนบ้านเสมอ	2.05	.99	2.33	1.04
2. ชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่มีกระจายข่าวสารที่เป็น ประโยชน์ต่อคนพิการให้ท่านทราบ	1.86	.91	2.19	1.04
3. ท่านได้รับความรู้ข่าวสารที่เกี่ยวกับคนพิการ อย่างเพียงพอจากโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ และสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ	2.55	1.07	2.83	1.05
4. หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับคนพิการแจ้ง ข้อมูลเกี่ยวกับสวัสดิการคนพิการให้ท่านทราบ	2.26	.97	2.65	1.02
5. ท่านได้รับข้อมูล/ข่าวสารเกี่ยวกับการฟื้นฟู สมรรถภาพคนพิการด้านต่างๆ เช่น การรักษา ทางการแพทย์ การดูแล ฯลฯ	2.34	1.02	2.82	1.09
ค่าเฉลี่ยรวม	2.21	0.95	2.56	1.05

4.4.2 การยอมรับของสังคมภายนอก

สำหรับครอบครัวที่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ พบว่า ในชุมชนที่คนและสมาชิกในครอบครัวมีสัมพันธ์ที่ดีเป็นที่รักใคร่ของเพื่อนบ้านในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 2.97 และมีค่าเฉลี่ยโดยรวม 2.50 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.09 และสำหรับครอบครัวคนพิการที่ไปขอรับบริการอื่นๆ พบว่า ในชุมชนที่คนและสมาชิกในครอบครัวมีสัมพันธ์ที่ดีเป็นที่รักใคร่ของเพื่อนบ้านในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.44 และมีค่าเฉลี่ยโดยรวม 3.17 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.96 (ตารางที่ 4.12)

ตารางที่ 4.12

การยอมรับของสังคมภายนอก

ข้อมูล	ครอบครัวที่ส่งคนพิการ เข้าสถานสงเคราะห์		ครอบครัวคนพิการที่มา ขอรับบริการอื่นๆ	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
1. ญาติพี่น้อง เพื่อนบ้าน หรือบุคคลอื่นในชุมชนมักไป มาหาสู่เยี่ยมครอบครัวท่านและคนพิการอยู่เสมอ	2.37	.98	3.02	1.13
2. ท่านและครอบครัวมีบทบาทในการช่วยเหลือชุมชน และสังคม	2.28	1.07	3.00	.89
3. ท่านและครอบครัวได้รับความเชื่อถือและไว้วางใจจาก เพื่อนบ้านหรือบุคคลอื่น	2.51	1.17	3.35	.89
4. ในชุมชนที่ท่านและสมาชิกในครอบครัวมีสัมพันธ์ที่ดี เป็นที่รักใคร่ของเพื่อนบ้าน	2.97	1.13	3.44	.78
5. ท่านและครอบครัวมีโอกาสร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของ ชุมชนอยู่เสมอ	2.39	1.08	3.06	1.09
ค่าเฉลี่ยรวม	2.50	1.09	3.17	0.96

4.4.3 การเข้ากลุ่มหรือเป็นสมาชิกกลุ่ม

ครอบครัวที่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ คิดว่าเมื่อมีปัญหาใดๆเกิดขึ้นสามารถปรึกษาหารือพูดคุยกับบุคคลอื่นได้อย่างสบายใจในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 2.43 มีค่าเฉลี่ยโดยรวม 2.18 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.97 และครอบครัวคนพิการที่ไปขอรับบริการอื่นๆ คิดว่าเมื่อมีปัญหาใดๆ เกิดขึ้นสามารถปรึกษาหารือพูดคุยกับบุคคลอื่นได้อย่างสบายใจในระดับปานกลางเช่นกัน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 2.85 และมีค่าเฉลี่ยโดยรวม 2.50 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.97 (ตารางที่ 4.13)

ตารางที่ 4.13

การเข้ากลุ่มหรือเป็นสมาชิกกลุ่ม

ข้อมูล	ครอบครัวที่ส่งคนพิการ เข้าสถานสงเคราะห์		ครอบครัวคนพิการที่มา ขอรับบริการอื่นๆ	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
1. ครอบครัวท่านมีส่วนร่วมในกิจกรรมหรือเป็นสมาชิกของกลุ่ม ชมรม สมาคม	2.13	1.06	2.36	1.01
2. ท่านมีโอกาสพบปะพูดคุยกับคนอื่นในเรื่องเกี่ยวกับการ ดูแลสุขภาพคนพิการ	2.31	.99	2.55	.96
3. เมื่อมีปัญหาใด ๆ เกิดขึ้นท่านสามารถปรึกษาหารือพูดคุยกับบุคคลอื่นได้อย่างสบายใจ	2.43	.99	2.85	.91
4. ท่านได้รับความช่วยเหลือด้านอาชีพจากหน่วยงานต่าง ๆ	1.84	.82	2.01	.95
5. คนในชุมชนปฏิบัติต่อคนพิการในครอบครัวเหมือนคนปกติในการร่วมกิจกรรมทางสังคม	2.20	.98	2.72	1.10
ค่าเฉลี่ยรวม	2.18	0.97	2.50	0.97

4.4.4 การได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้าน ชุมชน และรัฐ

ครอบครัวที่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ ส่วนใหญ่คิดว่าคนได้รับบริการช่วยเหลือจากหน่วยงานและชุมชนตรงกับปัญหาและความต้องการในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 2.41 มีค่าเฉลี่ยโดยรวม 2.26 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.03 ส่วนครอบครัวคนพิการที่ไปขอรับบริการอื่นๆคิดว่าคนได้มีโอกาสได้รับคำแนะนำด้านสิทธิประโยชน์และการให้การช่วยเหลือผู้พิการจากบุคคลอื่น ๆ อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 2.56 และมีค่าเฉลี่ยโดยรวม 2.34 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.02 (ตารางที่ 4.14)

ตารางที่ 4.14

การได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้าน ชุมชน และรัฐ

ข้อมูล	ครอบครัวที่ส่งคนพิการ เข้าสถานสงเคราะห์		ครอบครัวคนพิการที่มา ขอรับบริการอื่นๆ	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
1. องค์กรภาครัฐ ได้จัดสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ทางลาด ห้องน้ำ รถประจำทาง ฯลฯ ให้แก่คนพิการ	2.28	1.07	2.37	1.11
2. ท่านมีโอกาสได้รับคำแนะนำด้านสิทธิประโยชน์ และการให้การช่วยเหลือผู้พิการจากบุคคลอื่น ๆ	2.27	.99	2.56	.99
3. ท่านได้รับบริการช่วยเหลือจากหน่วยงานและชุมชนตรงกับปัญหาและความต้องการ	2.41	1.02	2.36	.96
4. ท่านได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้าน เช่น เงิน เครื่องอุปโภคบริโภค	2.00	1.02	2.09	1.03
5. เจ้าหน้าที่ได้ติดตามเยี่ยมดูแลและช่วยเหลือครอบครัวท่าน	2.35	1.04	2.31	1.01
ค่าเฉลี่ยรวม	2.26	1.03	2.34	1.02

4.4.5 การได้รับคำแนะนำจากชุมชน/นักสังคมสงเคราะห์

ครอบครัวที่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ คิดว่าตนได้รับคำแนะนำที่เหมาะสมและเป็นประโยชน์สำหรับคนพิการในครอบครัวของตนในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 2.84 และมีค่าเฉลี่ยโดยรวม 2.68 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.04 และครอบครัวคนพิการที่ไปขอรับบริการอื่นๆ คิดว่าตนได้รับคำแนะนำที่เหมาะสมและเป็นประโยชน์สำหรับคนพิการในครอบครัวของตนอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 2.95 และมีค่าเฉลี่ยโดยรวม 2.70 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.99 (ตารางที่ 4.15)

ตารางที่ 4.15

การได้รับคำแนะนำจากชุมชน / นักสังคมสงเคราะห์

ข้อมูล	ครอบครัวที่ส่งคนพิการ เข้าสถานสงเคราะห์		ครอบครัวคนพิการที่ มาขอรับบริการอื่นๆ	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
1. ท่านได้รับคำแนะนำในการใช้บริการทางการแพทย์ แก่คนพิการ ได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย	2.81	1.08	2.88	.96
2. ท่านได้รับคำแนะนำในการใช้บริการทางการศึกษาแก่ คนพิการ ได้อย่างชัดเจนและเข้าใจง่าย	2.58	1.04	2.40	.93
3. ท่านได้รับคำแนะนำในการใช้บริการด้านการอาชีพ สำหรับคนพิการที่น่าสนใจได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย	2.40	.97	2.44	.93
4. ท่านได้รับคำแนะนำในการใช้บริการของสำนักงาน คณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการอย่างชัดเจนและ เข้าใจง่าย	2.79	1.08	2.82	1.09
5. ท่านได้รับคำแนะนำที่เหมาะสม และเป็นประโยชน์ สำหรับคนพิการในครอบครัวท่าน	2.84	1.05	2.95	1.08
ค่าเฉลี่ยรวม	2.68	1.04	2.70	0.99

ผลการศึกษา ปัจจัยด้านการสนับสนุนทางสังคมสามารถสรุปเป็นภาพรวม พบด้านครอบครัวที่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ การได้รับคำแนะนำจากชุมชน / นักสังคมสงเคราะห์ ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 2.68 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.04 และครอบครัวคนพิการที่ไปขอรับบริการอื่น ๆ การยอมรับของสังคมภายนอกในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยสูง 3.17 ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน 0.96 (ตารางที่ 4.16)

ตารางที่ 4.16

ค่าเฉลี่ยผลรวมปัจจัยด้านการสนับสนุนทางสังคม

ข้อมูล	ครอบครัวที่ส่งคนพิการ เข้าสถานสงเคราะห์		ครอบครัวคนพิการที่มา ขอรับบริการอื่น ๆ	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
1. การได้รับข้อมูลข่าวสาร	2.21	0.99	2.56	1.05
2. การยอมรับของสังคมภายนอก	2.50	1.09	3.17	0.96
3. การได้เข้ากลุ่ม/สมาชิกกลุ่ม	2.18	0.97	2.50	0.97
4. การได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้านชุมชน และรัฐ	2.26	1.03	2.34	1.02
5. การได้รับคำแนะนำจากชุมชน / นักสังคมสงเคราะห์	2.68	1.04	2.70	0.99

4.5 การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของครอบครัวในการส่งสมาชิกที่พิการ เข้าสถานสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์

ผลการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของครอบครัวในการส่งสมาชิกที่พิการเข้าสถานสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์” ได้กำหนดปัจจัยอิสระที่คาดว่าจะมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของครอบครัวต่อการส่งสมาชิกที่พิการเข้าสถานสงเคราะห์ โดยตัวแปรตาม คือ การตัดสินใจส่ง / หรือไม่ส่งสมาชิกในครอบครัวที่พิการเข้าสถานสงเคราะห์ นอกจากนี้กำหนดตัวแปรอิสระได้ 21 ตัวแปร ซึ่งแบ่งเป็น 4 ประเภท คือ (1) ปัจจัยส่วนบุคคลของครอบครัว ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพการสมรส การศึกษา อาชีพของครอบครัว จำนวนสมาชิกในครอบครัวและลักษณะครอบครัว (2) ปัจจัยด้านคนพิการ ได้แก่ เพศ ชนิดของความพิการ ประเภทของความพิการ ความสามารถในการช่วยเหลือตนเอง ความสัมพันธ์ในครอบครัว (3) ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่

สิทธิประโยชน์ที่ครอบครัวได้รับ ความสัมพันธ์กับสมาชิกที่พิการ ความรู้สึกว่าคนพิการเป็นภาระ ความต้องการให้คนพิการได้รับความสะดวก และ (4) ปัจจัยการสนับสนุนทางสังคม ได้แก่ การได้รับข้อมูลข่าวสาร การยอมรับของสังคมภายนอก การได้เข้ากลุ่มหรือเป็นสมาชิกกลุ่ม การได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้าน ชุมชน และรัฐ และการได้รับคำแนะนำจากชุมชน/นักสังคมสงเคราะห์

เมื่อนำตัวแปรทั้งหมดเข้าวิเคราะห์ในสมการจำแนกประเภท (Discriminate Function Equation) เพื่อให้ได้ตัวแปรที่บ่งชี้ความแตกต่างของการตัดสินใจในการส่งสมาชิกในครอบครัวที่พิการเข้าสถานสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์ โดยผลการวิเคราะห์การจำแนกประเภทแสดงในตารางที่ 4.17 ถึง 4.21 โดยตารางที่ 4.17 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรดังกล่าว มีความสัมพันธ์กันน้อย ในตารางที่ 4.17 จึงสามารถนำตัวแปรทั้งหมดดังกล่าวเข้าสมการวิเคราะห์ได้

ตารางที่ 4.17

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรของการตัดสินใจส่งสมาชิกที่พิการเข้าสถานสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์

ตัวแปร	เพศ	อายุ	สถานภาพ	การศึกษ	อาชีพ	จำนวนสมาชิก	เพศ	ชนิด	ประ	ระดับ	การช่วย	ความ	สิทธิ	ความ	ความ	การรับ	การยอม	การรับ	การช่วย	ค่าเบี่ยง	
เพศ	1.00																				
อายุ	.047	1.00																			
สถานภาพ	.314	.373	1.00																		
การศึกษา	-.272	-.149	-.176	1.00																	
อาชีพ	-.023	-.086	.179	.064	1.00																
จำนวนสมาชิก	-.011	-.001	.080	.099	.268	1.00															
เพศของบิดา	.274	-.105	.006	-.063	.009	.018	1.00														
ชนิดความพิการ	-.170	.171	-.048	.235	-.131	-.047	.007	1.00													
ประเภทความพิการ	.205	-.124	.108	-.126	.192	.035	-.135	-.357	1.00												
ระดับความพิการ	.036	.057	-.104	.293	.077	.054	-.103	-.269	.196	1.00											
การร่วมอยู่อาศัย	-.076	-.130	.102	-.302	.106	.205	-.065	-.148	.257	.194	1.00										
ความสัมพันธ์ของบิดา	-.123	.139	-.136	.073	-.083	.125	-.026	-.105	-.079	.111	-.054	1.00									
สิทธิประโยชน์	.077	.087	.181	.065	.034	.096	.043	.129	.056	.022	-.086	-.057	1.00								
ความสัมพันธ์สมาชิก	.056	.053	-.107	.110	-.089	.009	.000	.007	-.011	.014	-.321	.149	.198	1.00							
ความถี่ในการ	.055	-.116	.018	-.128	.059	.062	-.132	-.157	.159	-.247	.356	-.079	-.201	-.254	1.00						
ความถี่ของการ	.009	-.015	-.028	.074	-.073	-.009	.023	.069	-.013	-.022	.174	.044	.095	.104	.258	1.00					
การรับข้อมูลข่าวสาร	.211	-.002	.096	.075	.061	-.048	.139	.026	-.141	-.05	-.177	-.034	.380	.145	.006	.380	1.00				
การยอมรับสังคม	.013	.145	-.049	.047	.135	.145	.071	-.208	.022	-.015	-.074	.132	.136	.481	-.146	.056	.141	1.00			
การได้ข้อมูล	.098	.041	-.003	.112	-.042	.122	.023	.031	.018	-.026	-.171	-.056	.336	.435	-.173	.041	.379	.623	1.00		
การได้รับข้อมูลจากเพื่อน	.174	-.202	.122	.041	-.101	.160	-.009	.055	.039	.083	.032	-.243	.418	.036	.034	.062	.489	.165	.472	1.00	
ชุมชน																					
ได้รับข้อมูลจากชุมชน	.021	-.099	.039	.302	.000	.082	-.173	.052	.046	.067	-.014	-.191	.508	.038	.112	.0136	.467	.019	.261	.527	1.00
ชุมชน																					

ผลการนำตัวแปรทั้งหมด 21 ตัว เข้าสมการในการวิเคราะห์ จำแนกประเภท โดยแสดงค่า Wilk's Lambda ตั้งแต่ .828 ขึ้นไป และค่าสหสัมพันธ์แคนโนนิกัล มีค่าสูง (0.868) มีนัยสำคัญที่ระดับ .0000 และมีค่าไอเจนท์สูง (0.899) แสดงว่ามีความแปรผันในระหว่างกลุ่มผู้ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ และไม่ส่งเข้าสถานสงเคราะห์ มากกว่าความแปรผันภายในกลุ่มเอง แสดงว่าตัวแปรที่คัดเลือกสามารถจำแนกกลุ่มได้ดี (ตารางที่ 4.17) โดยค่าความถูกต้องในการจำแนกกลุ่ม ทั้งสองกลุ่มออกจากกันสูงถึงร้อยละ 81.6 (ตารางที่ 4.18) โดยผลสรุปตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการจำแนกกลุ่มผู้ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ หรือไม่ส่งเข้าสถานสงเคราะห์ โดยสามารถเรียงลำดับตามตัวแปรที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติได้ 10 ลำดับ ดังนี้ คือ (ตารางที่ 4.21)

ลำดับที่ 1 ความสามารถช่วยเหลือตนเองได้ของคนพิการ

ลำดับที่ 2 ประเภทของความพิการ

ลำดับที่ 3 ความสัมพันธ์ครอบครัวกับสมาชิกที่พิการ

ลำดับที่ 4 ความต้องการให้คนพิการได้รับความสะดวก

ลำดับที่ 5 ระดับความพิการของคนพิการ

ลำดับที่ 6 การยอมรับจากสังคมภายนอก

ลำดับที่ 7 การได้รับข้อมูลข่าวสาร

ลำดับที่ 8 สิทธิประโยชน์ที่ครอบครัวได้รับ

ลำดับที่ 9 การได้เข้าร่วมกลุ่มหรือเป็นสมาชิกกลุ่ม

ลำดับที่ 10 ความรู้สึกที่คนพิการเป็นภาระ

ตารางที่ 4.18
ลำดับตัวแปรที่คัดเลือกเข้าในสมการจำแนกประเภท

ลำดับ	ตัวแปร	Wiik's lambda
1	เพศของผู้ให้สัมภาษณ์จากครอบครัว	1.000
2	สถานภาพของครอบครัว	1.000
3	อาชีพของผู้ให้สัมภาษณ์จากครอบครัว	1.000
4	การได้รับคำแนะนำจากชุมชน/นักสังคมสงเคราะห์	1.000
5	คนพิการมีความสัมพันธ์กับครอบครัวอย่างไร	.999
6	การได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้าน ชุมชน และรัฐ	.998
7	จำนวนสมาชิกในครอบครัว	.998
8	ชนิดของความพิการ	.997
9	อายุของคนพิการ	.996
10	อายุของผู้ให้สัมภาษณ์จากครอบครัว	.995
11	การศึกษาของผู้ให้สัมภาษณ์จากครอบครัว	.995
12	ความสามารถช่วยเหลือตนเองของคนพิการ	.976
13	การได้เข้ากลุ่มหรือเป็นสมาชิกกลุ่ม	.975
14	การได้รับข้อมูลข่าวสาร	.966
15	สิทธิประโยชน์ที่ครอบครัวได้รับ	.965
16	ความรู้สึกว่าคนพิการเป็นภาระ	.962
17	ประเภทของความพิการ	.961
18	ระดับความพิการของคนพิการ	.933
19	การยอมรับของสังคมภายนอก	.909
20	ความต้องการให้คนพิการได้รับความสะดวกสบาย	.881
21	ความสัมพันธ์กับสมาชิกที่พิการ	.828

ตารางที่ 4.19

ค่าแเคนโนนิกัล ในสมการจำแนกประเภท

Fcn	Eigen Value	เปอร์เซ็นต์การกระจาย	เปอร์เซ็นต์รวม	สหสัมพันธ์แเคนโนนิกัล	Wiik's Lambda	โตสแควร์	Sig
1	.899	100.0	100.0	.868	.527	75.975	.000

ตารางที่ 4.20

ค่าการจำแนกกลุ่มในการวิเคราะห์จำแนกประเภท

กลุ่ม	จำนวน	การทำนายกลุ่ม	การทำนายกลุ่ม
กลุ่มส่งเข้าสถานสงเคราะห์ (1)	120	98 (81.6%)	22 (18.4%)
กลุ่มรับบริการอื่นๆ (2)	100	37 (37.0%)	63 (63.0%)

เปอร์เซ็นต์การทำนายกลุ่มได้ถูกต้อง คือ ร้อยละ 81.6 (81.6%)

ตารางที่ 4.21

ค่าสัมประสิทธิ์แเคนโนนิกัล เรียงลำดับตามความสำคัญของตัวแปร

ตัวแปร	สัมประสิทธิ์แเคนโนนิกัล	ลำดับ
1. ความสามารถช่วยเหลือตนเองของคนพิการ	.614	1
2. ประเภทของความพิการ	.464	2
3. ความสัมพันธ์ครอบครัวกับสมาชิกที่พิการ	.438	3
4. ความต้องการให้คนพิการได้รับความสะดวก	-.428	4
5. ระดับความพิการของคนพิการ	.404	5
6. การยอมรับจากสังคมภายนอก	.355	6
7. การได้รับข้อมูลข่าวสาร	.352	7
8. สิทธิประโยชน์ที่ครอบครัวได้รับ	.261	8
9. การได้เข้าร่วมกลุ่มหรือเป็นสมาชิกกลุ่ม	-.214	9
10. ความรู้สึกว่าคุณพิการเป็นภาระ	.178	10

กล่าวโดยสรุปจากการวิเคราะห์ปัจจัย 3 ด้านหลัก จาก 21 ตัวแปร ได้แก่ ปัจจัยด้านคนพิการในครอบครัว ปัจจัยด้านครอบครัวคนพิการ และปัจจัยด้านการสนับสนุนทางสังคม โดยวิเคราะห์เฉพาะตัวแปร 10 ตัวแปร ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจส่งและไม่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ สรุปได้ดังนี้

1. ปัจจัยด้านคนพิการในครอบครัว พบว่ามีตัวแปร 3 ตัว มีค่านัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ความสามารถในการช่วยเหลือตนเองของคนพิการได้น้อย และรองลงมาประเภทของความพิการ โดยเฉพาะความพิการด้านสติปัญญาหรือการเรียนรู้ และความพิการทางกายและการเคลื่อนไหวเรียงตามลำดับ และความสำคัญอันดับสุดท้ายของปัจจัยด้านคนพิการในครอบครัว คือ ความพิการระดับ 3 หมายถึง คนพิการสามารถช่วยเหลือตนเองได้บ้างเล็กน้อย ส่วนตัวแปรอีก 2 ตัวแปร คือ ปัจจัยด้านครอบครัวคนพิการ และปัจจัยด้านการสนับสนุนทางสังคม

2. ปัจจัยด้านครอบครัวคนพิการ พบว่า ความสัมพันธ์ของครอบครัวกับสมาชิกที่พิการ ซึ่งอยู่กับครอบครัวอยู่ในเกณฑ์ดีกว่าครอบครัวของสมาชิกพิการที่ถูกส่งเข้าสถานสงเคราะห์ สิทธิประโยชน์ที่ครอบครัวได้รับ ความต้องการของครอบครัวที่อยากให้คนพิการได้รับความสะดวกสบายเมื่อเข้าไปอยู่ในสถานสงเคราะห์ และความรู้สึกที่ว่าคนพิการเป็นภาระต่อครอบครัว มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ปัจจัยด้านการสนับสนุนทางสังคม พบว่า การยอมรับจากสังคมภายนอกและการได้รับข้อมูลข่าวสาร รวมทั้งการได้เข้าร่วมกลุ่มหรือเป็นสมาชิกกลุ่มในชุมชนของครอบครัวคนพิการ มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4.6 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากกลุ่มตัวอย่าง

4.6.1. กลุ่มตัวอย่างครอบครัวที่ตัดสินใจส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์

1. การจัดบริการสวัสดิการช่วยเหลือครอบครัวคนพิการ

1) การจัดสรรประโยชน์เกี่ยวกับการกู้ยืมเงินทุนประกอบอาชีพจากกองทุนฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการรายละไม่เกิน 20,000 บาทนั้นอยากให้มีการบริหารจัดการพิจารณาเงินกู้ดังกล่าวให้รวดเร็วมากขึ้นเพราะปัจจุบันได้รับเงินล่าช้า ในส่วนของเบี้ยยังชีพสำหรับคนพิการที่ได้รับเดือนละ 500 บาท ควรมีการจัดสรรงบประมาณให้ครบตามจำนวนคนพิการที่ได้ขึ้นทะเบียนคนพิการไว้ เพื่อจะได้แบ่งเบาภาระของครอบครัวในการเลี้ยงดูคนพิการ

2) สิทธิที่ได้รับและการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิทธิของคนพิการการฝึกอาชีพและโครงการเฉพาะสำหรับคนพิการ ยังขาดการตระหนักและสนับสนุนจากสื่อทุกประเภทที่เหมาะสมกับคนพิการ

3) แม้ว่าจะมีนโยบายสำหรับคนพิการเกี่ยวกับสิทธิและโอกาสในการได้รับการศึกษาทุกรูปแบบของการจัดการศึกษาอย่างเท่าเทียมกับบุคคลทั่วไปทั้งการศึกษาในระบบ นอกระบบ และการศึกษาต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยไม่มีการกีดกันหรือเลือกปฏิบัติ ครอบครัวคนพิการได้แสดงความคิดเห็นว่าจะยังมีช่องว่างในทางปฏิบัติไม่ว่าจะเป็นการอำนวยความสะดวกเช่นห้องน้ำ ทางลาด ห้องเรียน ส่วนใหญ่จะอยู่บนอาคารซึ่งไม่มีลิฟท์สำหรับให้คนพิการขึ้นไปได้สะดวก ผู้บริหารสถานศึกษาจำนวนมากยังไม่มียุทธศาสตร์รับเด็กพิการเข้าเรียนซึ่งสวนทางกับนโยบายของรัฐบาลที่สำคัญ โรงเรียนที่เปิดสอนเฉพาะคนพิการเฉพาะทางมีน้อยมาก และบางแห่งต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงพอสมควร

4) การรักษาพยาบาล คนพิการหลายคนต้องทะเบียนคนพิการแล้วเมื่อไปรับบริการการรักษาพยาบาลจากโรงพยาบาลของรัฐ โดยใช้บัตรทอง 30 บาท พบว่าค่ายาบางชนิด เช่น ยาแก้อักเสบไม่ได้อยู่ในเงื่อนไขของการรักษา และด้วยค่าดังกล่าวมีราคาสูง ทำให้ต้องเพิ่มภาระค่าใช้จ่ายของครอบครัวคนพิการมากขึ้น เมื่อเทียบกับบัตร สป. หรือ “บัตรสวัสดิการประชาชนด้านการรักษาพยาบาล” ที่คนพิการเคยใช้

2. ปัญหาและอุปสรรคในการติดต่อขอรับบริการในด้านอื่น ๆ

1) คนพิการในด้านการแพทย์ไม่ได้รับบริการทางการแพทย์อย่างต่อเนื่อง ในด้านการเสริมสร้างสมรรถภาพคนพิการ ไม่ว่าจะเป็นการให้คำแนะนำปรึกษา การบำบัดรักษา รวมทั้งค่าใช้จ่ายสำหรับยาบางชนิดคนพิการไม่สามารถใช้บัตรทอง 30 บาทรักษาได้ทุกโรคตามที่รัฐบาลได้ประกาศไว้บุคลากรทางการแพทย์ที่รับผิดชอบเกี่ยวกับคนพิการ โดยตรงมีน้อยครอบครัวคนพิการเองก็ขาดความรู้ในเรื่องการดูแลคนพิการอย่างถูกต้อง

2) เด็กพิการในวัยเรียนยังมีเพียงส่วนน้อยที่ได้รับโอกาส ทางการศึกษาเท่าเทียมกับเด็กปกติ โรงเรียนครูหรือบุคลากรที่มีความรู้เกี่ยวกับคนพิการมีน้อย ปัญหาของเด็กพิการถูกรังแกจากเพื่อนและถูกล้อเลียน ทำให้เด็กไม่อยากไปโรงเรียน

3) เจ้าหน้าที่ของรัฐขาดความรับผิดชอบในการให้บริการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อคนพิการมาติดต่อขอรับเบี้ยยังชีพ เงินสงเคราะห์ครอบครัวคนพิการ หรือมารับการรักษาในโรงพยาบาลไม่คำนึงถึงความยากลำบากและค่าใช้จ่ายในการเดินทางการให้บริการมีความล่าช้า

4) คนพิการและครอบครัวมีความรู้ น้อย ทำให้การติดต่อกับหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนไม่สะดวก ไม่ทราบว่าจะไปติดต่อที่ใด รวมทั้งไม่ค่อยมีเวลาเพราะมีภาระมากในการดูแลคนพิการ

3 การปรับปรุงการบริการในสถานสงเคราะห์

- 1) สถานสงเคราะห์ควรดูแลเด็กพิการให้มีพัฒนาการและความเจริญเติบโตตามขั้นตอนที่ควรจะเป็น
 - 2) เจ้าหน้าที่ควรเอาใจใส่ มีความรู้และความเข้าใจในเรื่องความรู้สึก ความต้องการ การดูแลคนพิการที่ถูกต้องเหมาะสม รวมทั้งควรมีบุคลากรให้เพียงพอต่อจำนวนคนพิการในสถานสงเคราะห์เพื่อที่จะได้ดูแลคนพิการอย่างทั่วถึง
 - 3) สถานสงเคราะห์มีความแออัดมาก ควรมีการขยายสถานสงเคราะห์เพิ่มหรือส่งเสริมให้ภาคเอกชนมาลงทุนเพื่อเป็นการช่วยเหลือคนพิการ
 - 4) ควรมีเครื่องอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการในสถานสงเคราะห์เช่น พัดลม ติตผนัง มุ้งลวด ภายในเรือนนอนให้ครบทุกเรือนนอนและควรดูแลความสะอาดให้ทั่วถึง
 - 5) อุปกรณ์สำหรับคนพิการที่ใช้ฝึกหรืออำนวยความสะดวกไม่ครบและไม่เพียงพอ สถานที่สำหรับผู้ป่วยที่พิการก้มแทบ เวลาเจ็บป่วยควรนำส่งโรงพยาบาลโดยเร็ว
4. ข้อเสนอแนะอื่น ๆ
- 1) ควรให้บริการทางการแพทย์โดยเฉพาะและมีประสิทธิภาพสำหรับเด็กที่พิการทางสมอง
 - 2) ควรเน้นการจัดให้เด็กพิการเรียนรู้สิ่งแวดล้อมต่างๆ ที่อยู่รอบตัว จัดให้มีโครงการศึกษาพิเศษและครูฝึกอาชีพที่มีความรู้และมีความสามารถเพียงพอกับจำนวนเด็กและควรเน้นกิจกรรมด้านนันทนาการเพื่อเป็นการลดความเครียดแก่คนพิการ
 - 3) ควรมีการจัดฝึกอาชีพให้มากกว่าที่เป็นอยู่ เน้นหลักสูตรการฝึกอาชีพที่ตลาดแรงงานต้องการเพื่อให้ผู้รับการฝึกสามารถออกไปประกอบอาชีพได้
 - 4) จัดส่งข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องของคนพิการรวมทั้งความรู้เกี่ยวกับสิทธิที่คนพิการควรได้รับ ให้คนพิการที่ขึ้นทะเบียนไว้ครบทุกคน
 - 5) ควรมีการจัดสวัสดิการหรือบริการเลี้ยงดูคนพิการที่ไม่มีบิดามารดาหรือไม่มีอุปการะให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี ในต่างจังหวัดควรมีการสำรวจคนพิการที่ยากจนด้วยโอกาสให้ ทั่วถึง
 - 6) คนพิการที่เป็นคนไข้โรคจิต ควรได้รับการรักษาที่โรงพยาบาลโรคจิตโดยเฉพาะ และรัฐบาลควรจัดสรรงบประมาณให้เพียงพอรวมทั้งเจ้าหน้าที่และจิตแพทย์

4.6.2 . ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากกลุ่มตัวอย่างครอบครัวที่ขอรับบริการสวัสดิการด้านอื่น ๆ

1. การจัดบริการสวัสดิการช่วยเหลือครอบครัวคนพิการ

1) ควรให้บริการด้านการแพทย์แก่คนพิการตามกระบวนการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์อย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะเด็กหรือผู้ที่เริ่มพิการ และควรมีสถานบำบัดสำหรับคนพิการในชุมชนและคนพิการควร ได้รับการรักษาพยาบาล โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายจากสถานพยาบาลของรัฐ

2) ควรมีการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการทางการศึกษา โดยมีกระจายสถานศึกษา สำหรับคนพิการให้ทั่วถึงทุกจังหวัดเพื่อที่คนพิการจะได้รับ โอกาสทางการศึกษาอย่างทั่วถึง

3) ควรมีการจัดหางานให้คนพิการทำ โดยตั้งกองทุนฉุกเฉินไว้สำหรับช่วยเหลือคนพิการที่ไม่มีงานทำ รวมทั้งควรมีการประชาสัมพันธ์ในเรื่องการฝึกอาชีพและแหล่งงานที่คนพิการสามารถไปทำงานได้

4) ควรเพิ่มงบประมาณเพื่อช่วยเหลือครอบครัวคนพิการให้มากกว่าเดิมเนื่องจาก ปัจจุบันค่าครองชีพสูงมาก การช่วยเหลือควรให้ทั่วถึงและต่อเนื่อง และควรมีหน่วยงานอื่น โดยเฉพาะภาคเอกชนเข้ามาร่วมกันช่วยเหลือคนพิการให้มากกว่านี้

5) เจ้าหน้าที่ควรให้บริการแก่คนพิการที่มาติดต่อด้วยความรวดเร็ว และควรมีการแนะนำในด้านการเขียนเอกสาร และควรลงไปในชุมชนให้มากขึ้น เพื่อที่จะได้ทราบปัญหาและสร้างเสริมกำลังใจให้คนพิการและครอบครัว

2. ปัญหาและอุปสรรคในการติดต่อขอรับบริการ

1) หน่วยงานราชการมีความล่าช้าในการให้บริการ บางครั้งใช้คำพูดไม่เหมาะสม ไม่ได้รับความชัดเจนในข้อมูลที่ต้องการทราบ ทำให้เสียเวลามาติดต่อหลายครั้ง

2) คนพิการเดินทางไปรับบริการตามลำพังด้วยตนเองไม่ได้ต้องให้คนในครอบครัวพาไป ทำให้เสียเวลาในการประกอบอาชีพ เนื่องจากสถานพยาบาลอยู่ไกลจากที่พัก

3) ในกรณีไปเยี่ยมบ้านคนพิการควรมีการนัดหมายคนพิการไว้ล่วงหน้า เพื่อที่จะได้ไม่ต้องเสียเวลาในการรอเจ้าหน้าที่ควรมีการเขียนเขียนคนพิการอย่างน้อยปีละครั้งเพื่อที่จะได้รับทราบความเป็นอยู่ และปัญหาต่าง ๆ ของคนพิการ

4) การได้รับข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ ยังไม่ทั่วถึงทั้งในเรื่องสิทธิคนพิการ ด้านการฝึกอาชีพ โครงการต่าง ๆ ที่เป็นโครงการเฉพาะสำหรับคนพิการ และไม่ทราบว่าติดต่อที่ใด

5) ครอบครัวต้องการให้เด็กพิการเรียนหนังสือและฝึกถ่ายภาพบำบัด แต่สถานศึกษา และสถานพยาบาลอยู่ไกลมากทำให้ไม่สะดวก มีผลให้คนพิการเข้าไม่ถึง โอกาสทางการศึกษา ประกอบกับสังคมยังไม่ยอมรับในเรื่องการศึกษาของคนพิการ

6) อุปกรณ์สำหรับคนพิการเช่นรถเข็นติดต่อขอรับยากมาก รอนาน ขั้นตอนมากรวมทั้งการโอนเงินเบี้ยยังชีพมีความล่าช้าและไม่ทันต่อความต้องการบางครั้งต้องขืมเงินจากเพื่อนบ้าน

3. การปรับปรุงการบริการในสถานสงเคราะห์

1) เจ้าหน้าที่น้อย ไม่เพียงพอ ดูแลคนพิการในสถานสงเคราะห์ไม่ดีเท่าที่ควร อยากให้มีการดูแลคนพิการให้มากขึ้นกว่าเดิม โดยเฉพาะเด็กที่พิการอาจประสบอุบัติเหตุได้ง่าย

2) ควรมีสถานบำบัดรักษาโรคจิตเวชสำหรับคนพิการให้เพิ่มมากขึ้น และเป็นการรักษาต่อเนื่องเฉพาะกลุ่มแบบเดียวกับ โรงพยาบาลรัฐรักษ์

3) ในด้านงบประมาณอยากให้ภาครัฐเห็นความสำคัญและความจำเป็นของคนพิการในด้านต่าง ๆ และการสนับสนุนค่าใช้จ่ายสำหรับคนพิการมากกว่านี้

4) การฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการทางร่างกายควรส่งเสริมให้คนพิการมีการช่วยเหลือตัวเองมากที่สุด รวมทั้งควรเพิ่มสถานที่ให้บริการแก่คนพิการให้ทั่วถึงทุกชุมชน

5) อยากให้เจ้าหน้าที่ดูแลคนพิการในสถานสงเคราะห์ทำให้คนพิการมีความสุขเหมือนอยู่ที่บ้าน

6) ควรมีมาตรฐานในการดูแลและพัฒนาเด็กพิการให้เหมาะสมกับระดับและประเภทของความพิการ

4. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1) ควรมีเจ้าหน้าที่มาเยี่ยมคนพิการตามบ้านบ้าง และในกรณีที่คนพิการเดือดร้อนควรรีบดำเนินการช่วยเหลือโดยด่วน รวมทั้งควรมีการสำรวจครอบครัวคนพิการทุกครัวเรือน โดยการจัดสรรงบประมาณและสวัสดิการให้ทั่วถึง

2) ควรให้การช่วยเหลือด้านอาชีพสำหรับผู้ที่ต้องดูแลคนพิการที่ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ เพื่อที่จะมีรายได้ช่วยเหลือครอบครัว

3) ควรมีการแยกประเภทเบี้ยยังชีพสำหรับคนพิการที่ช่วยเหลือตนเองไม่ได้และควรให้สิทธิพิเศษสำหรับครอบครัวผู้พิการซ้ำซ้อน เช่น ให้เงินกู้เพื่อการประกอบอาชีพ ให้สิทธิในการผ่อนเช่าซื้อที่อยู่อาศัยในโครงการของรัฐตามกำลังในการผ่อนเช่าซื้อ

4) ควรมีโรงเรียนสำหรับเด็กที่พิการในชุมชนเพราะยังมีเด็กพิการอีกมากที่ต้องการความช่วยเหลือ รวมทั้งจัดให้มีสถานรับเลี้ยงเด็กพิการแบบในช่วงเวลากลางวันให้ผู้ปกครองสามารถรับเด็กกลับบ้านได้หลังจากเลิกทำงาน เพราะเด็กที่พิการไม่สามารถดูแลตนเองได้ การจ้าง ดูแลการอยู่กับบ้านมีค่าใช้จ่ายสูง

5) ควรมีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับสิทธิประโยชน์และสิทธิพิเศษของคนพิการให้ทราบโดยทั่วกันในชุมชน รวมทั้งกิจกรรมต่าง ๆ เกี่ยวกับความรู้ของคนพิการ

6) การขอรับบริการในทุก ๆ ด้านสำหรับคนพิการไม่ควรเสียค่าใช้จ่ายในการติดต่อหรือขอรับบริการ

7) ควรมีการส่งเสริมการลงทุนและการตลาดสำหรับผลิตภัณฑ์ของคนพิการให้เป็นที่แพร่หลายและมีตลาดรองรับที่แน่นอน

สรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากการศึกษาของครอบครัวที่ตัดสินใจส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์และครอบครัวที่ขอรับบริการสวัสดิการด้านอื่นๆ โดยไม่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ พบว่าทั้ง 2 กลุ่มมีความเห็นในด้านการจัดบริการสวัสดิการช่วยเหลือครอบครัวคนพิการ เกี่ยวกับการดำเนินการจัดสรรสิทธิประโยชน์สำหรับคนพิการที่ขึ้นทะเบียนมีการดำเนินการที่ล่าช้า และยังมีคนพิการบางส่วนที่ยังไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ดังกล่าว ทำให้เพิ่มภาระครอบครัวในการเลี้ยงดูคนพิการมากขึ้น คนพิการและครอบครัวและชุมชนยังไม่สามารถเข้าถึงข่าวสารข้อมูลและขาดการรับรู้และการสนับสนุนสื่อที่เหมาะสมสำหรับคนพิการทุกประเภท ในด้านการศึกษา นั้นถึงแม้ว่ารัฐบาลจะมีนโยบายที่ชัดเจน ในการได้รับการศึกษาทุกรูปแบบของคนพิการ โดยไม่มีการกีดกันหรือเลือกปฏิบัติแต่ในความเป็นจริงพบว่าในระดับผู้บริหารของสถานศึกษายังคงมีการเลือกปฏิบัติหรือกีดกันการเข้าศึกษาในสถานศึกษาของคนพิการอยู่มาก ยังขาดความพร้อมในการสนับสนุนอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับคนพิการในสถานศึกษา โรงเรียนเฉพาะทางประเภทคนพิการยังมีอยู่น้อยมากและบางแห่งต้องเสียค่าใช้จ่ายสูง จึงควรมีการกระจายสถานศึกษาสำหรับคนพิการให้ครบทุกจังหวัด สำหรับในด้านการรักษาพยาบาล โดยเฉพาะบัตรทอง 30 บาท ไม่สามารถรักษาได้ทุกโรค ครอบครัวคนพิการทั้ง 2 กลุ่มได้แสดงความคิดเห็นว่าคนพิการที่ขึ้นทะเบียนไว้ควรได้รับการยกเว้นค่ารักษาพยาบาลจากโรงพยาบาลของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐควรมีจรรยาบรรณในการปฏิบัติต่อคนพิการทั้งทางวาจา และการบริการ

สำหรับปัญหาอุปสรรคในการติดต่อขอรับบริการในด้านต่าง ๆ ทั้ง 2 กลุ่มมีความเห็นไปในแนวเดียวกันว่าปัญหาอุปสรรคที่สำคัญที่สุดคือในเรื่องการรักษาพยาบาลในสถานพยาบาลของรัฐ ทั้งในด้านการติดต่อขอเข้ารับการรักษาพยาบาล การให้บริการบุคลากรไม่เพียงพอ มีความล่าช้าในการบริการ เจ้าหน้าที่เพิกเฉย ขาดการดูแลเอาใจใส่ต่อคนพิการและไม่คำนึงถึงความยากลำบากในการเดินทางของคนพิการ รวมทั้งด้วยบางชนิดมีราคาแพงและไม่อยู่ในเงื่อนไขที่บัตรทอง 30 บาทจะรักษาได้ต้องเสียค่าใช้จ่ายเองในราคาที่สูงมาก สำหรับครอบครัวที่ตัดสินใจส่งคนพิการเข้า

สถานสงเคราะห์ให้ความเห็นเกี่ยวกับการศึกษาว่าครูหรือบุคลากรที่มีความรู้เกี่ยวกับคนพิการมีน้อยมาก ข่าวสารข้อมูลที่เป็นสำเนาสำหรับคนพิการได้รับน้อยมากหรือแทบไม่ได้รับเลย

ในด้านการปรับปรุงการบริการในสถานสงเคราะห์นั้นทั้ง 2 กลุ่มได้ให้ความเห็นว่าสำหรับเด็กที่พิการต้องได้รับการส่งเสริมในด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพทั้งทางร่างกายและจิตใจให้เป็นไปตามขั้นตอน เจ้าหน้าที่ควรเอาใจใส่คนพิการให้ถูกต้องและเหมาะสม บุคลากรน้อยเกินไป ควรมีการแยกผู้ป่วยที่พิการที่เป็นโรคแยกออกจากคนพิการที่สูงอายุ ในด้านงบประมาณควรมีการจัดสรรงบประมาณในด้านการปรับปรุงสถานที่ให้เหมาะกับชนิดและประเภทของคนพิการ

ครอบครัวทั้ง 2 กลุ่ม ให้ข้อเสนอแนะว่า ควรมีการเผยแพร่ข่าวสารข้อมูลที่คนพิการควรได้รับรู้อย่างครอบคลุมและกว้างขวางทั้งในชุมชนและในชนบทที่ห่างไกลในด้านอาชีพนั้นครอบครัวคนพิการได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ควรมีการฝึกอาชีพสำหรับคนพิการตามความเหมาะสมความสามารถ เพื่อให้สามารถออกไปประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองและครอบครัวได้ ไม่เป็นภาระต่อครอบครัวและสังคมในส่วนของการศึกษาครูการศึกษาพิเศษควรมีความรู้ ความสามารถเฉพาะทางตามประเภทความพิการ และมีความเข้าใจต่อเด็กพิการเหล่านั้น ในส่วนครอบครัวที่ตัดสินใจส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์มีความเห็นว่าควรมีการจัดสวัสดิการหรือบริการเลี้ยงดู คนพิการที่ไม่มีบิดามารดา หรือผู้อุปการะให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีโดยในต่างจังหวัดควรมีการสำรวจจำนวนคนพิการและจัดสวัสดิการช่วยเหลือผู้ที่ยากจนและด้อยโอกาสทางสังคมอย่างทั่วถึง สำหรับคนพิการที่เป็นคนไข้โรคจิตควรได้รับการรักษาเฉพาะทางอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งจัดให้มีเจ้าหน้าที่ด้านจิตแพทย์อย่างเพียงพอ ส่วนครอบครัวที่ขอรับบริการสวัสดิการด้านอื่นๆ มีความเห็นว่า ควรมีการช่วยเหลือด้านอาชีพสำหรับครอบครัวที่ต้องดูแลคนพิการไม่สามารถออกไปประกอบอาชีพนอกบ้าน นอกจากคนพิการจะได้รับเงินเบี้ยยังชีพแล้วครอบครัวควรได้รับสิทธิกู้ยืมเงินทุนในการประกอบอาชีพ สิทธิในการผ่อนเช่าซื้อที่อยู่อาศัยในโครงการของรัฐ และอยากให้ในชุมชนมีโรงเรียนสำหรับเด็กพิการรวมทั้งสถานรับเลี้ยงเด็กพิการแบบชั่วคราวที่สามารถรับเด็กไปกลับได้หลังจากกลับจากทำงานนอกบ้าน

การเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับบริการช่วยเหลือคนพิการ โดยทั่วไประหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มได้แสดงไว้ใน (ตารางที่ 4.22) จะเห็นว่ากลุ่มครอบครัวที่ตัดสินใจส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ให้ความสำคัญ ในอันดับต้นๆ กับการจัดบริการสวัสดิการช่วยเหลือคนพิการในด้านการแพทย์ ความช่วยเหลือด้านอาชีพเห็นว่าการให้ความช่วยเหลือคนพิการยังไม่ทั่วถึง ขาดบางชนิดราคาสูงมาก สถานศึกษาอยู่ไกลจากที่อยู่อาศัย และขาดการเข้าถึงแหล่งข้อมูลข่าวสารสำหรับคนพิการ สำหรับข้อเสนอแนะได้เสนอว่าคนพิการที่เป็น โรคจิตควรได้รับการรักษาที่โรงพยาบาลโรคจิต โดยเฉพาะในด้านการศึกษาคควรมีครูการ

ศึกษาพิเศษให้เพียงพอกับจำนวนเด็กพิการในสถานสงเคราะห์ ส่วนในด้านอาชีพควรมีการฝึกอาชีพที่หลากหลายและเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน และในด้านสังคมควรมีการจัดสวัสดิการบริการเลี้ยงดูคนพิการที่ไม่มีบิดามารดาหรือไม่มีผู้อุปการะ

สำหรับกลุ่มครอบครัวที่ขอรับบริการสวัสดิการด้านอื่นๆ ให้ความสำคัญในอันดับต้นๆ กับการจัดบริการสวัสดิการช่วยเหลือคนพิการในด้าน 1) การแพทย์เห็นว่าคนพิการควรได้รับการรักษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายจากสถานพยาบาลของรัฐทุกแห่ง 2) การศึกษาคนพิการซึ่งยังคงถูกเลือกปฏิบัติจากเจ้าหน้าที่ในสถานศึกษา 3) การฝึกอาชีพสำหรับคนพิการยังมีน้อยมาก และมีความเห็นทั่วไปอื่นๆ เช่นเดียวกับกลุ่มครอบครัวที่ตัดสินใจส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์คือการให้ความช่วยเหลือครอบครัว คนพิการยังไม่ทั่วถึง หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการแพทย์ให้บริการล่าช้า บางโรงเรียนปฏิเสธการรับเด็กพิการเข้าศึกษา การรับเงินเบี้ยยังชีพมีความล่าช้า ส่วนข้อเสนอแนะได้เสนอว่าควรมีสถานบำบัดจิตเวชสำหรับคนพิการมากขึ้น เจ้าหน้าที่ควรเอาใจใส่และเข้าใจความรู้สึก ความต้องการของคนพิการ ควรมีโรงเรียนสำหรับเด็กที่พิการในชุมชน และรัฐควรให้ความช่วยเหลือด้านอาชีพสำหรับผู้ดูแลคนพิการ

ตารางที่ 4.22

การเปรียบเทียบลำดับที่ของความถี่เห็นและข้อเสนอแนะระหว่างกลุ่มตัวอย่าง

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ	ครอบครัวที่ส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์	ครอบครัวที่ขอรับบริการด้านอื่นๆ
I. การจัดบริการสวัสดิการช่วยเหลือคนพิการ		
1.1 ด้านการแพทย์		
- คนพิการควรได้รับการรักษาพยาบาลโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายจากสถานพยาบาลของรัฐ	2	1
- ยาเฉพาะโรคบางชนิดสำหรับคนพิการมีราคาสูงไม่ได้อยู่ในเงื่อนไขบัตรทอง 30 บาท ทำให้ครอบครัวมีภาระค่าใช้จ่ายสูง	3	-
- สถานบำบัดฟื้นฟูคนพิการ ในชุมชนมีน้อยมาก		3
- คนพิการถูกเลือกปฏิบัติจากเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาล รอนานทำให้เสียเวลาในการเดินทาง	1	2
1.2 ด้านการศึกษา		
- คนพิการยังคงถูกเลือกปฏิบัติจากเจ้าหน้าที่ในสถานศึกษา	3	1
- โรงเรียนเฉพาะทางสำหรับคนพิการมีน้อยมากและค่าใช้จ่ายบางแห่งสูง	1	3
- สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการในสถานศึกษายังขาดความพร้อม	2	2
1.3 ด้านอาชีพ		
- การประชาสัมพันธ์ในด้านการฝึกอาชีพสำหรับคนพิการยังน้อยมาก	-	1
- กระบวนการบริหารจัดการเงินทุนประกอบอาชีพมีความล่าช้า	-	2
1.4 ด้านสังคม		
- การให้ความช่วยเหลือครอบครัวคนพิการยังไม่ทั่วถึง	1	1
- หน่วยงานอื่นที่เข้ามาช่วยเหลือคนพิการยังมีน้อยมาก	-	3
- เบี้ยยังชีพของคนพิการยังไม่ครอบคลุมคนพิการที่ขึ้นทะเบียน	-	2

ตารางที่ 4.22 (ต่อ)

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ	ครอบครัวที่ส่งคน พิการเข้าสถาน สงเคราะห์	ครอบครัวที่ขอ รับบริการด้าน อื่นๆ
2. ปัญหาและอุปสรรคในการติดต่อขอรับบริการด้านอื่นๆ		
2.1 ด้านการแพทย์		
- ค่าใช้จ่ายยาบางชนิดมีราคาสูงมาก	1	3
- หน่วยงานมีความล่าช้าในการให้บริการ	3	1
- คนพิการ ไม่ได้รับความชัดเจนในข้อมูลที่ต้องการทราบ	-	2
- ครอบครัวคนพิการขาดความรู้ในการดูแลคนพิการอย่างต่อเนื่อง	2	-
2.2 ด้านการศึกษา		
- เด็กพิการถูกรังแกและถูกล้อเลียนจากเพื่อน ๆ ในสถานศึกษา		
ทำให้เด็กไม่ยอมไปโรงเรียน	3	3
- สถานศึกษาอยู่ไกลจากบ้าน	1	2
- ถูกปฏิเสธจากสถานศึกษา	2	1
2.3 ด้านอาชีพ		
2.4 ด้านสังคม		
- ผู้รับบริการเดินทางไปด้วยตัวเองไม่ได้ต้องให้คนในครอบครัว		
พาไปทำให้เสียเวลาในการประกอบอาชีพ		
- การรับเงินเบี้ยยังชีพมีความล่าช้า		
- ขาดการเข้าถึงแหล่งข้อมูลข่าวสารสำหรับคนพิการเกี่ยวกับสิทธิ	1	
ที่คนพิการควรได้รับ		
- เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่คำนึงถึงความยากลำบากในการเดินทางของ		
คนพิการ	-	
3. การปรับปรุงบริการในสถานสงเคราะห์		
3.1 ด้านการแพทย์		
- ควรมีการแยกประเภทคนพิการ ในสถานสงเคราะห์	2	-
- อุปกรณ์สำหรับฝึกหรืออำนวยความสะดวกของคนพิการไม่	3	-
เพียงพอ		
- สถานที่สำหรับผู้ป่วยที่พิการก้มแทบ	1	-
- สถานที่บำบัดจิตเวชแบบ โรงพยาบาลธัญวัชรีย์สำหรับคนพิการ	-	1
ควรมีมากขึ้น		
- ควรมีมาตรฐานในการดูแลและพัฒนาเด็กพิการให้เหมาะสม	-	2

ตารางที่ 4.22 (ต่อ)

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ	กรอบครั้งที่ส่ง คนพิการเข้า สถานสงเคราะห์	กรอบครั้งที่ขอ รับบริการด้าน อื่นๆ
3.2 ด้านการศึกษา		
3.3 ด้านอาชีพ		
- อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกอาชีพไม่เพียงพอ	1	-
3.4 ด้านสังคม		
- เจ้าหน้าที่ควรเอาใจใส่และเข้าใจความรู้สึก ความต้องการของคนพิการ	-	1
- บุคลากรควรมีให้เพียงพอต่อจำนวนคนพิการที่ต้องดูแล	3	2
- เจ้าหน้าที่ควรพูดจาให้นุ่มนวล ไพเราะมากกว่านี้	-	3
- สถานสงเคราะห์มีความแออัดมากควรส่งเสริมให้ภาคเอกชนเข้ามาลงทุนบ้าง	2	-
- ควรเทียบงบประมาณในด้านต่างๆ ของสถานสงเคราะห์ควรจัดให้เหมาะสมกับจำนวนคนพิการ	1	-
4. ข้อเสนอแนะ		
4.1 ด้านการแพทย์		
- เด็กที่พิการทางสมองควรมีการจัดบริการทางการแพทย์ให้เหมาะสมและเพียงพอ	2	-
- คนพิการที่เป็นโรคจิตควรได้รับการรักษาที่โรงพยาบาลโรคจิตโดยเฉพาะ	1	-
- ควรมีจิตแพทย์สำหรับคนพิการให้เพียงพอ	3	-
4.2 ด้านการศึกษา		
- ควรมีครูการศึกษาพิเศษให้เพียงพอ	1	-
- ชุมชนควรมีโรงเรียนสำหรับเด็กที่พิการ	-	1
- อยากให้มีการอบรมภาษามือให้แก่คนพิการที่เป็นใบ้	-	2

ตารางที่ 4.22 (ต่อ)

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ	กรอบครวัที่ส่ง คนพิการเข้า สถานสงเคราะห์	กรอบครวัที่ขอ รับบริการด้าน อื่นๆ
4.3 ด้านอาชีพ		
- ควรมีครูฝึกอาชีพหลาย ๆ ด้านให้เพียงพอ	2	-
- ควรมีการฝึกอาชีพที่หลากหลายและเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน	1	-
- ควรให้ความช่วยเหลือด้านอาชีพสำหรับผู้ดูแลคนพิการ	-	1
- รัฐควรส่งเสริมการลงทุนและการตลาดสำหรับผลิตภัณฑ์ของคน พิการ ให้เป็นที่แพร่หลาย	-	2
4.3 ด้านสังคม		
- ควรเน้นกิจกรรมด้านนันทนาการเพื่อลดความเครียด	3	-
- การได้รับข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับคนพิการในด้านสิทธิของ คนพิการควรมีการประชาสัมพันธ์อย่างทั่วถึง	2	2
- ควรมีการจัดสวัสดิการบริการเลี้ยงดูคนพิการที่ไม่มีบิดามารดาหรือ ไม่มีผู้อุปการะ	1	3
- การขอรับบริการ ในทุก ๆ ด้านสำหรับคนพิการ ไม่ควรเสียค่าใช้จ่าย	-	1

หมายเหตุ : หมายเลข 1 หมายถึงลำดับความถี่มากที่สุด รองลงมาลำดับ 2 และ 3 ตามลำดับ

4.7 ความคิดเห็นของนักสังคมสงเคราะห์ที่ปฏิบัติงานประจำสถานสงเคราะห์คนพิการ
การสัมภาษณ์ักสังคมสงเคราะห์ประจำสถานสงเคราะห์คนพิการ ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

1. ความคิดเห็นเกี่ยวกับคนพิการ และบริการสวัสดิการสังคมสำหรับครอบครัวที่มีคนพิการ

ในภาพรวมนักสังคมสงเคราะห์เห็นว่า สวัสดิการสังคมสำหรับครอบครัวคนพิการยังไม่
ได้รับความสำคัญเท่าที่ควรทำให้คนพิการ ไม่สามารถได้รับสิทธิโอกาสในด้านต่างๆ ที่คนพิการควร
ได้รับควรเปิดโอกาสให้ครอบครัวที่มีคนพิการ ได้รับสวัสดิการเบื้องต้นเพราะคนพิการเป็นบุคคลที่
มีศักยภาพ และสามารถพัฒนาตนเองได้ ซึ่งแตกต่างกันไปตามประเภทของความพิการ ครอบครัว
คนพิการส่วนใหญ่มีฐานะยากจน มีความรู้ น้อย จึงขาดความรู้ในการดูแลคนพิการ และขาดปัจจัย
สนับสนุนในด้านต่างๆ อาทิ เงิน อุปกรณ์ในการฟื้นฟูสมรรถภาพ เป็นต้น ในขณะที่ชีวิตกันคนใน

สังคมควรมีทัศนคติที่ดี มีความเข้าใจ เห็นอกเห็นใจ ช่วยเหลือ และให้โอกาสกลุ่มคนพิการและครอบครัวผู้พิการให้มีสิทธิเท่าเทียมกับคนปกติที่อยู่ในสังคมสวัสดิการสังคมที่ภาครัฐจัดให้แก่คนพิการยังไม่เป็นแบบเชิงรุกและไม่ทั่วถึง เป็นการจัดสวัสดิการเชิงตั้งรับมากกว่า การเข้าถึงบริการของกลุ่มที่ประสบปัญหาหรือคนพิการยังเป็นไปได้ได้น้อย อาจเป็นเพราะว่าทรัพยากรมีจำกัด และระบบการบริหารจัดการที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการเข้าไปช่วยในภาวะวิกฤติ ไม่มี ข้อมูล และการประชาสัมพันธ์ที่ดี และยังมีข้อจำกัด ในเรื่องแนวทางรณรงค์ส่งเสริมให้คนพิการในชุมชนหรือในสังคม ได้มีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดสวัสดิการ ส่งเสริมให้คนพิการในชุมชนหรือในสังคม ได้มีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดสวัสดิการด้วยตนเอง ยังไม่มี ทำได้น้อย โดยมากภาครัฐจะเป็นลักษณะ Top Down ซึ่งชุมชนไม่ได้เป็นผู้กำหนดด้วยตัวเอง จึงเกิดความไม่ต่อเนื่อง และไม่ยั่งยืน

การบริหารคนพิการในรูปแบบสถานสงเคราะห์ โดยภาพรวมแล้วเป็นที่ยอมรับทั่วไปว่างานสถานสงเคราะห์เป็นงานที่บริการผู้ที่ประสบปัญหาความเดือดร้อนและไม่มีทางเลือกอื่นๆ เป็นที่หักพิงสุดท้ายของผู้ด้อยโอกาสจริงๆ และคนพิการที่จะเข้าสถานสงเคราะห์ มีสาเหตุปัจจัย เช่น ปัญหาครอบครัว ไม่มี ผู้ที่จะให้การอุปการะดูแล ไม่มีอาชีพ ไม่มีรายได้ หากเป็นเด็กอาจจะถูกทอดทิ้งหรือไม่ได้รับการโอบอุ้มจากชุมชน และในสถานสงเคราะห์นั้นมีคนพิการที่มีความพิการที่แตกต่างกันทำให้เกิดปัญหาในการดูแล

“คนพิการเป็นบุคคลที่สังคมยังไม่ค่อยยอมรับหรือให้ความสำคัญเท่าที่ควร อาจเป็นเพราะดูแลแล้วเวทนามากกว่า แต่แท้จริงบุคคลเหล่านั้นเป็นบุคคลที่เราควรจะเคารพในศักดิ์ศรีของเขา มากกว่า ”

(สถานสงเคราะห์คนพิการกาจนเขต)

“คนพิการถือเป็นกลุ่มด้อยโอกาสทางสังคมประเภทหนึ่ง ที่คนในสังคมควรให้ความเข้าใจเห็นใจ ช่วยเหลือและให้โอกาสกลุ่มคนพิการเหล่านี้ให้มีโอกาสและสิทธิเท่าเทียมกับคนปกติที่อยู่ในสังคม”

(สถานสงเคราะห์คนพิการและทุพพลภาพบางปะกง)

2. ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของครอบครัวในการส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์

1) ด้านเศรษฐกิจ ฐานะทางครอบครัวส่วนใหญ่ไม่พร้อมที่จะดูแลคนพิการ ประกอบกับสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบันทำให้รายได้ของครอบครัวลดลง ทำให้ไม่สามารถดูแลคนพิการได้ นอกจากนี้ปัญหาเศรษฐกิจยังส่งผลด้านจิตใจของสมาชิกในครอบครัว ทำให้เกิดความเครียด ซึ่งกลายเป็นปัญหาที่มีความรุนแรง อีกทั้งคนพิการจำเป็นต้องมีการดูแลอย่างใกล้ชิด ฐานะของครอบครัว

จึงมีผลกระทบต่อการดูแลคนพิการ เป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งในการตัดสินใจส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ เพื่อโอกาสในการฟื้นฟูสมรรถภาพหรือแก้ไขความพิการ โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายการรักษาพยาบาลที่ไม่สามารถใช้สิทธิของรัฐได้ทำให้เป็นภาระแก่ครอบครัวที่มีฐานะยากจน นอกจากนี้ยังพบว่าปัญหาการว่างงานของคนในครอบครัว ทำให้ฐานะทางการเงินของครอบครัวลดลง ซึ่งเป็นปัจจัยประการหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อการตัดสินใจส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์

2) ด้านสภาพแวดล้อม ทางครอบครัวสภาพแวดล้อมด้านที่อยู่อาศัยที่เหมาะสมในการเลี้ยงดู ผู้พิการ เช่น การอยู่ในครอบครัวที่แออัด อาศัยอยู่กันหลายคน ครอบครัวมีความจำเป็นย้ายถิ่นฐานการทำงานบ่อยๆ ทำให้เกิดความยากลำบากในการดูแลคนพิการ ไม่สะดวกที่จะย้ายคนพิการไปด้วย ปัจจัยจากสภาพแวดล้อมและความไม่สะดวกในการย้ายถิ่นดังกล่าวจึง เป็นปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งในการตัดสินใจส่งคนพิการเข้าอยู่ในสถานสงเคราะห์ ซึ่งทางครอบครัวอาจมองว่าหากคนพิการได้เข้าสถานสงเคราะห์จะอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีกว่าอยู่ในครอบครัว นอกจากสภาพแวดล้อมข้างต้นแล้วปัญหาครอบครัวแตกแยก หรือบิดา มารดาไม่ได้อยู่ด้วยกัน ก็ปัจจัยหนึ่งของการตัดสินใจส่งคนพิการเข้าสถานสงเคราะห์ เฉพาะอย่างยิ่งสถานสงเคราะห์เด็กซึ่งพบว่าเด็กจำนวนไม่น้อยมาจากครอบครัวที่แตกแยก ในบางกรณีคนพิการเองขอเข้าอยู่สถานสงเคราะห์ เพราะไม่สามารถอยู่ร่วมกับครอบครัวได้ อาจมองได้ว่า ปัญหาสภาพแวดล้อมนอกจากหมายถึงที่อยู่อาศัยที่แออัด ไม่มีความเหมาะสม ครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ แตกแยกแล้วยังรวมถึงความสบายใจของคนพิการและสมาชิกครอบครัวที่จะอยู่ร่วมกันอีกด้วย

3) ด้านทัศนคติ ของครอบครัวต่อคนพิการปัจจุบันแม้ว่าทัศนคติของคนในสังคมต่อคนพิการจะเปลี่ยนแปลงไปโดยให้การยอมรับคนพิการมากขึ้น แต่ในระดับของครอบครัวแล้ว พบว่าทัศนคติในด้านลบของครอบครัวต่อคนพิการ เป็นปัจจัยหนึ่งที่ครอบครัวตัดสินใจส่งคนพิการ เข้าสถานสงเคราะห์มากขึ้น โดยทัศนคติของครอบครัวมักจะมองว่าคนพิการเป็นภาระ ไม่สามารถเลี้ยงดูตนเองและครอบครัวได้ทำให้ครอบครัวลำบาก และคนในครอบครัวก็ไม่มีความพร้อมและไม่มีความรู้ในการดูแลคนพิการ พอดีที่จะช่วยให้คนพิการสามารถฟื้นฟูสภาพได้ทั้งการแพทย์และสังคม ทัศนคติของครอบครัวบางครั้งอาจเกี่ยวข้องกับความเชื่อต่างๆ ซึ่งทำให้เกิดอคติรังเกียจหรือ ดูหมิ่นดูแคลน คนพิการในครอบครัวส่งผลกระทบทางจิตใจต่อผู้พิการทำให้เกิดความน้อยเนื้อต่ำใจและเป็นแรงผลักดันให้คนพิการออกจากครอบครัว ในความเป็นจริงนั้นหากคนพิการได้รับการ ดูแลจากครอบครัวที่เหมาะสม และมีทัศนคติในเชิงบวกจะส่งผลให้คนพิการได้รับการพัฒนาและมีศักยภาพในตนเองสามารถดำรง อยู่ได้ในสังคม ดีขึ้นกว่าเดิมทัศนคติในด้านบวกกับคนพิการ

3. ข้อคิดเห็นต่อการให้บริการในสถานสงเคราะห์

ปัจจุบันรัฐบาลมีการจัดบริการขั้นพื้นฐานแก่คนพิการในรูปของสถานสงเคราะห์แก่คนพิการ สถานสงเคราะห์อาจเป็นสถานที่เหมาะสมสำหรับผู้ประสบปัญหาและไม่มีทางเลือก หรือเป็นทางเลือกสุดท้าย และเป็นที่พักพิงสุดท้ายของผู้ด้อยโอกาส นักสังคมสงเคราะห์ ซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติงาน โดยตรง ได้แยกแยะมุมมองเกี่ยวกับการรับบริการ ในสถานสงเคราะห์ในข้อดีและไม่ดีดังนี้

ตารางที่ 4.23

ตารางเปรียบเทียบข้อคิดเห็นนักสังคมสงเคราะห์ผลดี ผลเสียต่อการรับบริการ
ในสถานสงเคราะห์

ผลดี	ผลเสีย
1. ครอบครัวมีโอกาสหารายได้ และดูแลลูกหลานคนอื่นๆ	1. คนพิการไม่ได้รับความอบอุ่นในครอบครัว ซึ่งมีผลกระทบต่อปฏิสัมพันธ์ของคนพิการ และสังคม
2. คนพิการจะได้รับการดูแลขั้นพื้นฐาน บำบัด 4 อย่างเหมาะสม	2. คนพิการจะมีอาการซึมเศร้า ไม่ยอมรับ ตนเอง เกิดความท้อใจ
3. ช่วยยุติปัญหาครอบครัวกับเพื่อนบ้านและข้อขัดแย้งระหว่างสมาชิกในครอบครัวคนพิการ	3. เด็กพิการมีพัฒนาการล่าช้า และสุขภาพทรุดโทรมทั้งร่างกายและจิตใจ
4. มีเจ้าหน้าที่ดูแลอย่างเหมาะสม	4. ครอบครัวละเลยทอดทิ้งคนพิการทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวน้อยลง
5. คนพิการมีโอกาสได้ร่วมกิจกรรมกับบุคคลอื่นๆที่พิการ และไม่พิการเป็นการเสริมสร้างคุณค่าและความมั่นใจในตัวเองแก่คนพิการ	5. สถานสงเคราะห์มีความแออัด ทำให้ไม่สามารถดูแลคนพิการได้อย่างทั่วถึง
6. ได้รับการส่งเสริมคุณภาพชีวิต การพัฒนา และการเพิ่มศักยภาพในตนเอง	6. บุคลากรกับคนพิการมีความต่างกัน บุคลากรไม่เพียงพอในการดูแลผู้พิการทำให้ผู้พิการไม่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพที่เหมาะสมตามที่ควรจะเป็น
7. คนพิการ ได้รับโอกาสทางการศึกษามากขึ้น โดยเฉพาะเด็กพิการ	7. คนพิการแต่ละประเภทมีอาการและความรู้สึกแตกต่างกันทำให้เกิดทะเลาะวิวาทและทำร้ายร่างกายกัน
	8. คนพิการขาดการเรียนรู้ในการดำรงชีวิตในสังคม ชุมชน หรือรูปแบบครอบครัว

4. นโยบายการรับคนพิการเข้าสู่สถานสงเคราะห์

นักสังคมสงเคราะห์เห็นว่า สถานสงเคราะห์เด็กพิการ ควรมีบทบาทในการพิทักษ์สิทธิของเด็ก โดยการให้เด็กที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ได้รับปัจจัยพื้นฐานที่เหมาะสม และส่งเสริมให้เด็กพิการได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพทางร่างกาย และจิตใจให้เหมาะสมพร้อมที่จะออกไปดำรงชีวิตในสังคม ดังนั้น สถานสงเคราะห์เด็กพิการควรมีนโยบายในการรับเด็กพิการในแง่ของการพิทักษ์สิทธิของเด็กให้เกิดความปลอดภัยในตนเองจากภาวะเสี่ยงรอบข้างจนกว่าเด็กจะสามารถดูแลตนเองได้ โดยบทบาทของนักสังคมในสถานสงเคราะห์ จะต้องเป็นผู้ที่ให้ความคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิเด็ก โดยกระบวนการต่างๆ อย่างครอบคลุม รวมทั้งให้โอกาสในการฝึกอาชีพและการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลในสังคมอย่างปกติ รวมทั้งการฟื้นฟูสภาพความพิการ เพื่อเตรียมความพร้อมในการที่เด็กพิการจะออกสู่สังคม และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข

นักสังคมสงเคราะห์เห็นว่า สถานสงเคราะห์คนพิการ ควรมีนโยบายรับคนพิการเฉพาะมีปัญหารุนแรง และไม่สามารถอยู่ร่วมกับครอบครัวได้ มุ่งเน้นให้คนพิการในสถานสงเคราะห์ได้รับสิทธิต่างๆ ตามพระราชบัญญัติอย่างเหมาะสม ให้ความรู้และโอกาสในการฝึกอาชีพ และสร้างเสริมคุณค่าทางจิตใจในการมองตนเอง ให้สามารถอยู่ร่วมกับคนปกติได้ นอกจากนี้ นักสังคมสงเคราะห์ควรมีบทบาท ในการส่งเสริมให้โอกาสคนพิการในเรื่องสิทธิต่างๆที่คนพิการพึงได้รับ รวมทั้งการให้คำแนะนำปรึกษาเพื่อยกระดับจิตใจ ดังนั้น ขอให้มองว่าคนพิการมีคุณค่าต่อสังคม

5. ข้อเสนอแนะอื่นๆ

ภาครัฐควรมีนโยบายในการจัดสวัสดิการและบริการต่างๆ สำหรับคนพิการ และครอบครัวให้ได้รับสิทธิ โอกาส ตามสภาพปัญหามากกว่าการจัดสวัสดิการโดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างของสภาพความพิการ ซึ่งจะส่งผลดีกับคนพิการและครอบครัวมากกว่า ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้บุคคลภายนอกได้รับรู้ทราบถึงปัญหา คนพิการแต่ละประเภท เช่น คนใช้โรลิจิต บุคคลทั่วไป และครอบครัวมักมีทัศนคติหวาดกลัวคนใช้ประเภทนี้ อยากให้ครอบครัวและสังคมมีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อคนพิการเพราะคนพิการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม การรับคนพิการเข้าสู่สถานสงเคราะห์ ควรพิจารณาจากคนพิการที่มีปัญหาอย่างแท้จริง ควรปรับการให้บริการโดยไม่จำเป็นต้องเพิ่มสถานสงเคราะห์แต่จัดแบบชุมชนสงเคราะห์ คือ การที่ชุมชนมีส่วนในการดูแลคนพิการในชุมชนของตนเอง ควรจัดระบบฐานข้อมูลให้ได้มาตรฐานเพื่อประโยชน์ในการนำไปใช้ได้อย่างรวดเร็วและเกิดประสิทธิภาพ

4.8 กรณีศึกษา (Case Study)

ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์เจาะลึกกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 6 ราย เพื่อจัดทำเป็นกรณีศึกษา หาช้อชี้วัดปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจส่งหรือไม่ส่งผู้พิการในครอบครัวเข้าสถานสงเคราะห์ ทักษะคนที่ครอบครัวมีต่อสมาชิกที่พิการ สัมพันธภาพกับเพื่อนบ้านในชุมชนความคิดเห็นต่อการให้บริการของรัฐ และความต้องการการช่วยเหลือจากรัฐ รายละเอียดของทั้ง 6 กรณีศึกษาได้จาก ผนวก ก

จากกรณีศึกษาทั้งหมด มีครอบครัวที่ส่งสมาชิกพิการเข้าสถานสงเคราะห์ 3 ราย (กรณีศึกษาที่ 1 2 และ 3) และไม่ส่งเข้าสถานสงเคราะห์ (กรณีศึกษาที่ 4 5 และ 6)

กรณีศึกษาที่ 1 ครอบครัวมีบุตรพิการ 2 คน คนที่ถูกส่งเข้าสถานสงเคราะห์คือบุตรคนสุดท้าย อายุ 16 ปี พิการทางสติปัญญาและการเรียนรู้ตั้งแต่กำเนิด ควบคุมกับการพิการทางจิตใจและพฤติกรรม ผู้ให้สัมภาษณ์คือมารดาบอกเหตุผลของการส่งบุตรเข้าสถานสงเคราะห์ว่าครอบครัวยากจนมีความเครียด ผู้พิการอยู่ตามลำพังไม่ได้และมีความเดือดร้อนในการดูแล

กรณีศึกษาที่ 2 ผู้พิการเป็นหลาน อายุ 12 ปี พิการทางสติปัญญาและการเรียนรู้ เหตุผลที่ตัดสินใจส่งหลานเข้าสถานสงเคราะห์ เพราะมารดาของเด็ก ถูกจำคุกคดียาเสพติด ครอบครัวมีสมาชิกถึง 8 คนและต้องเลี้ยงดูบิดามารดาด้วย เห็นว่าถ้าหลานอยู่สถานสงเคราะห์จะมีโอกาสเรียนหนังสือและฝึกอาชีพถ้าอยู่บ้านให้ไปเรียนไม่ได้ ถ้ามารดาเด็กพ้นโทษจะมารับเด็กมาเลี้ยงดูเอง

กรณีศึกษาที่ 3 ผู้พิการเป็นพี่ชาย อายุ 30 ปี พิการทางกายและการเคลื่อนไหว ผู้ให้สัมภาษณ์ ตัดสินใจส่งไปรับบริการของสถานสงเคราะห์ เนื่องจากพี่ชายมีปัญหาเกี่ยวกับสามีของตนที่ชอบดื่มสุราและถูกทำร้าย มีความจำเป็นต้องเลือกระหว่างพี่ชายกับสามี แม้จะรักพี่ชายมากแต่ก็ไม่อยากให้ลูกมีปมด้อยเพราะครอบครัวแตกแยก

กรณีศึกษาที่ 4 ผู้พิการเป็นบุตรอายุ 7 ปี พิการทางกายและการเคลื่อนไหว ผู้ให้สัมภาษณ์ ซึ่งเป็นมารดาไม่ได้ประกอบอาชีพเนื่องจากต้องดูแลบุตรที่พิการเลือกที่จะไม่ส่งบุตรเข้าสถานสงเคราะห์ เพราะครอบครัวอบอุ่นและพี่น้องรักใคร่กันดี สามีดี และเพื่อนบ้านให้ความช่วยเหลือดี

กรณีศึกษาที่ 5 ผู้พิการเป็นบุตร อายุ 4 ปี พิการตามองไม่เห็นทั้ง 2 ข้าง สื่อสารไม่ได้ และพิการทางกายไม่สามารถเคลื่อนไหวเองได้ต้องมีคนดูแลตลอดเวลาเคยตัดสินใจนำลูกไปฝากเลี้ยงที่สถานสงเคราะห์อยู่เพียง 1 วัน วันรุ่งขึ้นก็รับบุตรกลับบ้าน เพราะสงสารเนื่องจากเมื่อไปเยี่ยมชมเห็นว่าเจ้าหน้าที่ดูแลไม่ทั่วถึง เพราะเด็กมีจำนวนมาก

กรณีศึกษาที่ 6 ครอบครัวมีบุตรพิการ 2 คน คือ บุตรคนโตและบุตรคนสุดท้องจากบุตรทั้งหมด 3 คน พิการทางกายและการเคลื่อนไหว ขาทั้ง 2 ข้างอ่อนแรง ลูกนั่งเอง เดินเองไม่ได้ ผู้ให้สัมภาษณ์ ได้รับกำลังใจจากนักสังคมสงเคราะห์และได้รวมกลุ่มกับผู้ปกครองเด็กพิการคนอื่นๆ แลกเปลี่ยนประสบการณ์และปัญหาของแต่ละครอบครัวและก่อตั้งชมรมผู้ปกครองขึ้นในมูลนิธิเพื่อเด็กพิการครั้งหนึ่งได้ไปเยี่ยมเด็กพิการในสถานสงเคราะห์กับกลุ่มผู้ปกครองแทบอยากร้องไห้และคิดว่าจะไม่มียวันเอาลูกมาฝากไว้กับสถานสงเคราะห์

โดยสรุปกรณีศึกษาชี้ชัดว่าปัจจัยหลักของการส่งสมาชิกที่พิการเข้าสถานสงเคราะห์คือความจำเป็นด้านเศรษฐกิจของครอบครัว ภาวะการดูแล ความขัดแย้งระหว่างสมาชิกของครอบครัว และความคิดที่ว่า การไปอยู่ในสถานสงเคราะห์มีส่วนดี คือ มีคนดูแลคนพิการจะมีเพื่อน มีความสุข และมีโอกาสได้รับการศึกษาและฝึกอาชีพ ส่วนปัจจัยที่ไม่ส่งคือความรัก ความผูกพันกับผู้พิการ (ดังกรณี ศึกษาที่ 4 ที่ผู้สัมภาษณ์บอกว่า “อยากเห็นหน้าทุกวัน”) การไปเห็นสถานสงเคราะห์ที่แออัด ความคิดที่ว่าสถานสงเคราะห์เหมาะเฉพาะครอบครัวที่มีปัญหาหรือเด็กที่ถูกทอดทิ้งทุกครอบครัวที่มีสมาชิกพิการต้องการให้รัฐช่วยเหลือด้านการประกอบอาชีพและเงินทุน

จากกรณีศึกษานี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์ว่า ความรับผิดชอบของหัวหน้าครอบครัว และลักษณะความพิการมากน้อย เป็นปัจจัยสำคัญต่อการตัดสินใจ ส่วนปัจจัยเสริมอื่นๆ ได้แก่ การให้คำปรึกษาแนะนำโดยนักสังคมสงเคราะห์ ทักษะติดต่อคนพิการ การได้รับความช่วยเหลือมากหรือน้อยจากกรมประชาสงเคราะห์ และท่าทีของเพื่อนบ้านที่มีทั้งให้ความช่วยเหลือและต่างคนต่างอยู่